

NOȚIUNI
DE
SPIRITUALITATE
(A SPIRITUAL PRIMER)

RADHA SOAMI SATSANG BEAS ROMANIA

NOȚIUNI DE SPIRITUALITATE

Publicată de:

Sewa Singh, Secretar

RADHA SOAMI SATSANG BEAS

P.O. Dera Baba Jaimal Singh

Dist. Amritsar 143204

Panjab, India

Cu mulțumiri,

pentru permisiunea acordată de Brian Hines și Treshold Press
de a cita materialul din “God’s Whisper, Creation’s Thunder”-
pag. 31-37.

Copyright © 1997

RADHA SOAMI SATSANG BEAS

Toate drepturile rezervate

Prima ediție 1997 10.000 copii

CUPRINS

1. SITUAȚIA NOASTRĂ ACTUALĂ	
3	
• O concepție spirituală asupra lumii	
• Țintele dorinței	
• A înălța castele în văzduh	
• A-ți croi drum și a împinge deoparte	
• Să ne cumpănim faptele	
• Misticii	
2. URMĂRILE ACȚIUNILOR NOASTRE	
8	
• Efectul de bumerang	
3. CE SE PETRECE ÎN MOMENTUL MORȚII	
9	
4. VENIREA ȘI PLECAREA	
10	
5. PREGĂTINDU-NE PENTRU MOARTE	
12	
6. SĂ NE DEZVOLTĂM NATURA SPIRITUALĂ.	
13	
• Captivați de lume	
• Fermecați de spirit	
7. NECUPRINSUL INFINIT	
15	
• Sunetul interior	
• Lumina interioară	
8. CEI CINCI PILONI AI SPIRITUALITĂȚII	
20	
9. NECESITATEA UNUI GHID SPIRITUAL VIU	
20	
• Sfera de acțiune a unui îndrumător spiritual	

NOȚIUNI DE SPIRITUALITATE

- Caracteristicile unui adevărat îndrumător spiritual

- Avantajele de a avea un îndrumător spiritual viu

10. DE CE VEGETARIANISM ? -----

24

11. SĂ DUCEM O VIAȚĂ CURATĂ, MORALĂ -----

25

- Problema sexului

- Mai puțin înseamnă mai mult

12. CUM NE ÎNTUNECĂM VIZIUNEA -----

28

- Drogurile: înșelătoare porți ale percepției

- Alcoolul: răvaș de moarte într-o sticlă

13. MEDITAȚIA -----

29

- Parcursul interior

- A muri fiind viu

- A birui moartea

- Rezultate imediate?

- Luptătorul din interior

14. LIMITELE NOASTRE ÎN IUBIRE -----

34

- Limitele cunoașterii

- Limitele ritualurilor și ceremoniilor

- Limitele închinării noastre

- Să răzbatem dincolo de limitele noastre în iubire

15. EL CAMINO REAL -----

35

- Urmând o cale spirituală

- Echilibrul desăvârșit, ușurința de a trăi

CARTI DESPRE ACEASTA ȘTIINTA -----

35

1.

SITUAȚIA NOASTRĂ OBIȘNUITĂ

Cine nu ar dori să fie fericit? Dorința de fericire este una din cele mai mari surse de energie care pun în mișcare viața omenească. Și totuși, câți oameni pot spune că au realizat vreodată cu adevărat fericirea? În realitate, cei mai mulți oameni își consumă cea mai mare parte din viață căutând fericirea, într-un mod sau altul. Și ei și-ar dori ca fericirea lor să dăinuie. O caută în multe direcții - în relații, în cariere, în câștigarea banilor, în sex, în citirea cărților, în filme, în a bea alcool, a lua droguri, a ieși să ia masa în oraș, a face cumpărături, a avea îmbrăcăminte, a obține puterea, popularitatea sau faima. Acestea toate se află esențialmente în exteriorul omului, ceea ce îl face să creadă că fericirea poate fi găsită în lumea exterioară.

Este posibil ca pentru o scurtă perioadă unii să simtă că au obținut ceea ce au urmărit, dar după o clipă acest simțământ dispare. Atunci când se ajunge la o oarecare mulțumire datorită unor lucruri din exterior, ea nu dăinuie mult timp - și în aceasta constă problema. Mai curând sau mai târziu avem nevoie de altceva. Trebuie găsită o altă sursă de fericire. Mintea obosește de ceea ce posedă și omul este din nou

dezamăgit sau simte că îi lipsește ceva. Se adresează mereu lumii în căutare de ceva nou. Dacă ceea ce ne-a produs bucurie a fost o mașină nouă, atunci după un an bucuria se stinge, pentru că acum mașina este un model vechi care nu mai dă satisfacție. Același lucru se petrece în cazul relațiilor, al carierelor, același lucru în privința distracțiilor și, de fapt, în tot ceea ce banii pot dobândi și în toate așa-zisele “trăiri” ale vieții.

Ne-am putea pune, prin urmare, întrebarea: există în lume vreo bucurie sau fericire care să nu se schimbe și care să dăinuie în permanență? Ceva dinlăuntrul nostru ar putea răspunde: Da, asemenea fericire ar fi posibilă dacă lucrurile ar fi altfel... dacă aş obține acea avansare... dacă aş scăpa de vreo douăzeci de kilograme... doar dacă aş putea găsi omul potrivit... Însă lumea nu se adaptează la ceea ce ne dorim și ajungem din nou la același vechi simțământ al nemulțumirii.

Ne-am putea pune de asemenea următoarea întrebare: suntem oare în curs de a ne căuta fericirea într-o direcție greșită? Iar pentru a răspunde, trebuie mai întâi să răspundem la altă întrebare: cine și ce sunt eu?

Un leu din deșert, adus într-o cușcă la circ, nu ne permite să luăm cunoștință de adevăratul potențial al animalului. Luați un pește de apă dulce și duceți-l în mare; credeți că peștele va supraviețui? Leul se va simți întemnițat și va suferi, peștele va pieri cu siguranță. Aceasta pentru că fiecare creatură, prin însăși natura ei, are cerințe specifice. Dar nouă, ca oameni, care ne sunt cerințele specifice? Ne cunoaștem oare propria natură? Numai dacă am înțelege cine și ce suntem am putea ști ce anume ne-ar putea mulțumi. Este posibil ca noi să ne înșelăm asupra adevăratei noastre naturi? Este posibil ca aceasta să fie cauza pentru care ne este imposibil să fim fericiți pentru mult timp?

O concepție spirituală asupra lumii.

Deși ființele omenești sunt alcătuite din materie, ele posedă și componentele: mentală, emoțională și spirituală. Pentru a înțelege ce sunt și a-și realiza întregul lor potențial, oamenii trebuie să-și dezvolte deplin toate componentele lor. Aceste patru aspecte ale naturii omenești pot fi asemuite celor patru roți ale unei mașini. Dacă una din ele este dezumflată, mașina nu merge bine. Mulți oameni își consacră mulțime de timp și de energie dezvoltării naturii lor fizice, mentale și emoționale. Adesea o dezvoltă pe una din ele în detrimentul celorlalte două. Dar foarte puțini oameni bănuiesc măcar existența marelui lor potențial spiritual. De fapt, mulți nu au habar fie și dacă acesta există.

Secretul unei existențe pline de sens se află în dezvoltarea acestei dimensiuni spirituale. Dar pentru a o realiza, trebuie să ne schimbăm orientarea. Această nouă orientare, către spiritualitate, ne va oferi o nouă perspectivă, cea spirituală. Aceasta va avea înrâurire asupra felului în care reacționăm la lume. Aceasta ne va ajuta să ne redefinim modul de abordare a vieții cotidiene, valorile și prioritățile; iar realizând aceasta, vom obține o imagine mai adevărată a cine și ce suntem. Având o concepție spirituală asupra lumii, ne vom înțelege mai bine propria noastră natură și marele ei potențial. Înțelegerea ne va oferi apoi cheia pentru o fericire mai profundă și mai constantă, deschizându-ne accesul la o viață mai echilibrată și mai deplină. După cum peștelui îi este necesară apa curată pentru a trăi, iar leului pentru a-i merge bine îi este necesară libertatea în sălbăticie, la fel și ființelor omenești, pentru a fi în bună stare și pentru a-și dezvolta pe deplin potențialul, le este necesară hrana spirituală și o viață spirituală. Cheia fericirii constă în readucerea spiritualității în existența noastră. Taina unei vieți fericite, lipsite de griji și împlinite,

constă în a transforma în prioritate absolută evoluția noastră spirituală.

Țintele dorinței

Principala dificultate în a deveni conștienți de nevoia noastră de spiritualitate, este faptul că suntem atât de captivați de lume și de obiectele ei, încât mintea noastră nu mai are timp sau loc în agenda ei pentru a se preocupa de nimic altceva. Asemenea unui dop de plută aruncat pe mare, mintea rătăcește de pe un val de impresii senzoriale pe altul. Asemenea unei maimuțe, ea nu este niciodată liniștită. Mintea este cu totul captivată de ceea ce experimentează în exteriorul ei. Fiecare por al ei este saturat de plăceri ale simțurilor. Este bombardată de visuri și de posibilități, pătrunsă de făgăduințele lumii.

Neîncetata activitate mentală a egourilor noastre, focalizate asupra lor înșile, se reflectă în acapararea noastră de către ceea ce socotim că ne aparține - familie, prieteni, carieră și posesiuni. Dar dacă nimic din toate acestea nu ne aparține de fapt? Știm că atunci când murim, nici unele din acestea nu ne însoțesc. Cu toții știm că nimic din această lume nu a însoțit pe cineva dincolo de moarte și că nu o poate face vreodată. Toți știm că va trebui să ne lăsăm aici corpul; lăsăm în urma noastră toate comorile pe care le-am adunat. Le spunem adio celor pe care i-am iubit. Fie că ne place sau nu, tot ceea ce privește lumea fizică trebuie abandonat în momentul morții.

Noi știm toate acestea; dar dacă atunci când va sosi moartea ne vom da seama că am fost înșelați, că ceea ce credeam a fi real nu a fost decât o umbră a realității? Este posibil să ne dăm seama că viața este ceva mai mult decât ceea ce tocmai am parcurs?

Înălțăm castele în văzduh

Să ne închipuim, după cum a spus Shakespeare, că lumea este o scenă. Toți venim aici pentru a juca anumite roluri - de soț sau soție, de fiu sau fiică, de creditor sau debitor - dar după ce rolul nostru a fost jucat, ne retragem exact la fel cum fac actorii dintr-o piesă și ne reîntoarcem la ceea ce suntem "de fapt". Asemenea teatrului, lumea nu este permanentă. Dacă ajungem la viziunea asupra lumii care așează viața într-o perspectivă corectă și le acordă lucrurilor din viață prețul lor adevărat, perspectiva aceea ne va da și puterea de a nu fi doborâți în uraganele vieții. Având-o, vom învăța să fim în lume - fără a fi copleșiți de ea, să fim în lume, dar nu ai ei. Corabia plutește pe apă, dar apa nu trebuie să pătrundă în corabie. Dacă o face, corabia se va scufunda.

Am reflectat vreodată la ciudățenia faptului că muncim zi și noapte, întreaga noastră viață, pentru a poseda lucruri care nu vor putea fi niciodată cu adevărat ale noastre? Ne istovim gonind după himere. Odată cu moartea dispar toate: părinți, copii, soț, prieteni, avere și bunuri - iar uneori dispar chiar înainte de a muri noi. Odată cu ultima noastră suflare ele au dispărut pentru totdeauna și totuși, toate zilele noastre trăim și muncim numai pentru ele. Descoperim prea târziu că ne irosim viețile clădind castele în văzduh.

A-ți croi drum și a îmbrânci la o parte

Pentru mulți oameni o mare parte din viață constă în încercarea de a se menține în echilibru, ca și cum s-ar lupta să rămână în picioare în mijlocul unei mulțimi care îi împinge și îi îmbrâncește. S-ar părea că viața ne silește să devenim echilibriști de profesie. Vrem să ne îndeplinim cum se cuvine îndatoririle, să ne creștem bine copiii, să-i răsfățăm pe cei dragi, să ne petrecem un timp cu prietenii, un timp cu familia și un

timp cu noi înșine. În această lume complicată pe care am alcătuit-o, am vrea de asemenea să ne îngrijim de căminele noastre, de mașinile noastre, de corpurile noastre, de capetele, de inimile, de sufletele noastre. Am vrea să facem și sport, să ne bucurăm de hobby-uri și să ne cultivăm pasiunile exterioare. Le dorim pe toate - și ca și cum ele nu ar fi suficiente, spre a complica lucrurile și mai mult - dorim mai presus de toate mai mulți bani, mai multă putere, mai multă recunoaștere, mai multe bunuri, mai mult din toate. Necazul este că nu le putem avea. Și nu le putem avea din simplul motiv că nu avem timpul necesar. Și chiar dacă le-am avea, odată îndeplinită una dintre dorințe, o alta este gata de a-i lua locul. Iar cerințele față de timpul și de energia noastră nu au limită. Oricât de mult ne-am strădui, pur și simplu nu suntem în stare, în timpul pe care îl avem la dispoziție, să satisfacem toate cerințele pe care dorințele noastre i le impun minții.

Să ne echilibrăm activitatea

Pentru a face ca viața noastră să capete un sens, trebuie să ne lămurim ce anume este mai de preț pentru noi. Trebuie să ne facem o imagine asupra priorităților noastre. Ne zbatem să ne echilibrăm, dar asemenea altor trăsături admirabile, echilibrul este greu de atins. Echilibrul înseamnă să discernem dintre multele noastre interese, care ne sunt nevoile reale, iar apoi să ne reorientăm prioritățile pentru a reflecta aceste nevoi. De obicei aceasta implică renunțarea la unele din țelurile noastre urmărite cu îndârjire și la atașamente puternice, iar pentru aceasta trebuie să fim pregătiți pentru a ne pune unele întrebări dure. Dar merită osteneala să ni le punem, întrucât echilibrul este esențial pentru a ajunge la cunoașterea de sine; iar fără a ști cine suntem, nu putem ajunge foarte departe în viață.

Societatea susține că a avea echilibru înseamnă a avea o soție, copii, casă, vreo două mașini, o ocupație rentabilă, unele hobby-uri, să ne preocupăm de lăcașurile noastre de cult și de activități civice, să ne menținem în bună stare fizică - și lista continuă. Adevăratul echilibru are prea puțin de-a face cu toate acestea, pentru că toate sunt exterioare nouă, iar adevăratul echilibru este o stare interioară. A echilibra lucrurile exterioare ale vieții este minunat, pentru cineva care se mulțumește cu viața la suprafața ei. Însă sunt mulți oameni pentru care aceasta nu este de ajuns. Ei aspiră să fie liberi de limitările lor, liberi să nu fie posedați de posesiunile lor, liberi de nebunia, de dezamăgirile și de frustrările vieții de la acest nivel. Ei sunt interesați să se deștepte la ceea ce este viața cu adevărat și nu să-și creeze și mai multe himere.

Numai dacă ne vom trezi vom afla ce înseamnă a fi viu. Cei mai mulți dintre noi nu trăim, ci doar existăm. Țineți seama că în interiorul acestui răgaz de viață limitat care ne-a fost repartizat, după cum spun unele statistici recente, ne consumăm cca. șase luni așteptând la semafoare să se schimbe semnalul, un an în căutarea unor lucruri din casă pe care le-am așezat greșit, doi ani telefonând unor oameni absenți sau ale căror telefoane sunt ocupate, cinci ani așteptând la cozi și trei ani stând la ședințe. Este o groază de timp care ni se irosește. Nu este doar un timp din care suntem absenți, ci este prilejul de a ne folosi viața cel mai bine, de a sesiza cine suntem și de a afla ce anume dorim cu adevărat.

Este foarte important modul în care ne consumăm timpul și ce anume facem cu el. Ne complicăm viețile crezând în mod greșit că pentru a fi fericiți și a avea o viață echilibrată avem nevoie de toate aceste lucruri exterioare. Dar acest fel de a trăi nu este obligatoriu. Mai există și alte opțiuni. Iar pentru a

descoperi aceste opțiuni este necesar, înainte de toate, să privim în interior; trebuie să ne cercetăm în interior.

Ceea ce ne menține într-un cerc vicios de suferință și de nefericire este permanentul nostru nesaț de lucrurile lumești și obsesia noastră pentru obiecte, oameni și activități. Dezvoltarea unei vieți spirituale interioare este un instrument puternic, capabil să ne ajute să instaurăm în propriul nostru sine echilibrul și fericirea pe care încercăm mereu să le realizăm în exterior. Ne-am putea întreba cum se poate ajunge la acest lucru? Iar răspunsul logic este: să cerem, înainte de orice, ajutorul celor care cunosc problema. Avem nevoie de contactul cu cei care și-au dezvoltat ei înșiși potențialul lor spiritual și care ne pot arăta în ce mod să realizăm și noi același lucru.

Misticii

Misticii și sfinții lumii sunt cei care ne pot învăța cum să aflăm ceea ce căutăm, tocmai pentru că ei au ajuns la aceasta. Ei sunt exemple vii ale stării de echilibru la care năzuim.

Termenul “mistic” a fost foarte greșit înțeles în cultura occidentală. Adeseori misticii sunt închipuiți a fi retrași, având un simț al realității redus, nepractici, fără viață de familie și activități lumești. Dacă am avea privilegiul de a întâlni un mistic adevărat, am ajunge la o imagine foarte diferită. Am constata că adevărații mistici nu ocolesc răspunderile lumești. Dimpotrivă, în tot ceea ce fac, au un nivel de eficiență și de productivitate extraordinar. Ei sunt stăpânii emoțiilor lor, ai gândurilor și acțiunilor lor și emană o imensă pace și bucurie interioară.

Termenii “mistic”, “sfânt”, sau “îndrumător spiritual” folosiți în această carte, se referă la cel care a experimentat prin el însuși totalitatea universului, s-a contopit cu el și i-a cunoscut fiecare ungher. Un adevărat mistic sau

sfânt este cel care are autoritatea de a vorbi, din propria sa experiență, despre probleme ca viața și moartea. Prin urmare, misticii sunt cei care ne pot lămuri în ce fel să ne facem viețile mai pline de sens. Ei ne pot arăta care sunt acțiunile benefice nouă și care ne sunt dăunătoare. Întrucât misticii au o cunoaștere chiar de la sursă asupra tainelor universului, ei pot răspunde unor astfel de întrebări: ce se întâmplă cu noi atunci când murim? De unde venim? În ce mod ne putem depăși limitările? Care este scopul vieții? Există Dumnezeu? Există suflet? Și cum am putea afla acea pace a minții și acea bucurie care să pună capăt, odată pentru totdeauna, chinului, plictisului, neliniștii, însingurării și tuturor emoțiilor negative cărora suntem constrânși să le facem față?

Răspunsul la aceste întrebări îl constituie străvechile învățături ale sfinților - și aceasta este tema principală a cărții. Învățăturile sfinților se bazează pe experiența interioară a sfinților și nu pe ceea ce au auzit sau au citit ei. Sfinții sunt oameni care au făcut din spiritualitate centrul vieții lor. A trăi având acest centru înseamnă a asimila cele mai înalte calități omenești și a transcende obișnuitele limitări omenești. Cu ajutorul unei tehnici anume ei sunt în măsură să-și părăsească corpul și să se reîntoarcă la el după voie. Ei au biruit moartea și au descoperit tainele universului. Asemenea mistici sau sfinți, au fost prezenți întotdeauna pe pământ.

Sfinții și misticii vin în această lume ca îndrumători spirituali, pentru a ne reaminti cine suntem cu adevărat. Ei vin pentru a ne ajuta să ne ridicăm mai presus de limitările noastre și să vedem viața în totalitatea ei pozitivă. Ei ne învață să nu adoptăm orbește cuvintele lor, ci să ne trăim viața în conformitate cu îndrumările lor și să ne demonstrăm adevărul învățăturilor lor - fiecare dintre noi, pentru noi înșine.

Misticii spun că deși ne aflăm într-un corp, noi nu

suntem corpul - și că avem un suflet. Când corpul moare, sufletul continuă să existe. Cu alte cuvinte, moartea nu este sfârșitul vieții noastre; viața noastră continuă după ce corpul nostru a murit. De fapt - ne spun ei - există multe dimensiuni prin care poate trece sufletul, iar tot acest univers, cu toate planetele, stelele și galaxiile sale, este doar o infimă parte a vastului ocean al creației. De asemenea, ei ne spun că întrucât există o creație, există un Creator.

Pentru unii poate fi surprinzător faptul că Albert Einstein, în pofida geniului său științific și cunoașterii fizicii universului, a ajuns la concluzia că Dumnezeu trebuie să existe. El spune: *“Pentru mine este destul să contemplan taina vieții conștiente care se perpetuează pe sine de-alungul întregii veșnicii; să meditez asupra minunatei structuri a universului, pe care vag o putem percepe, și cu smerenie să încerc să înțeleg fie și o infimă parte a inteligenței manifestate în natură.”* În răspuns la acestea, Robert Millikan, decanul Oamenilor de Știință Americani, declară Societății Americane de Fizică: *“Bună definiție a lui Dumnezeu, cea care îmi trebuia.”*

Einstein, cel mai eminent savant al secolului XX, a făcut această afirmație cu adevărat surprinzătoare și importantă, care ar putea fi acceptabilă pentru majoritatea dintre noi, dacă am vrea să medităm asupra sensului profund al cuvintelor lui: *“Pentru mine este destul să contemplan... să meditez asupra magnificei structuri a universului... pe care vag o putem percepe, și cu smerenie să încerc să înțeleg ... inteligența manifestată în natură.”*

De-alungul istoriei, oamenii au susținut adeseori că știința și spiritualitatea se exclud reciproc, dar nu aceasta este situația. Scrierile unor savanți asemenea lui Einstein arată că ei “știau” despre existența a ceva mai presus de tărâmul timpului

și spațiului. Ei totuși nu au fost în stare să meargă mai departe pe această direcție. Însă misticii sunt savanți ai spiritului care s-au dezvoltat pe ei înșiși la potențialul lor deplin, și elaborând știința sufletului, au experimentat ei înșiși tărâmurile existente dincolo de minte și de materie. Prin urmare, ei sunt cei mai calificați să-i îndrume pe alții să-și poată dezvolta deplin propriul potențial.

2.

URMĂRILE ACȚIUNILOR NOASTRE

Sfinții spun că pentru a ne îmbunătăți condiția obișnuită este necesar, înainte de toate, să identificăm acele gânduri și acțiuni care ne induc o stare de pace și de armonie. Dorințele ne direcționează gândurile, iar gândurile ne cârmuiesc acțiunile. Înainte de a făptui ceva, în mintea noastră există o dorință, o intenție, sau o solicitare. Mai întâi se formează în minte dorința, apoi mintea stăruie asupra ei, iar la un anume punct mintea poate fi constrânsă acționeze.

Acțiunea joacă un rol major în formarea a ceea ce suntem. Noi acționăm prin corpul fizic, dar acțiunile sunt rezultatul gândurilor. Acțiuni pozitive sau negative sunt rezultatul gândirii pozitive sau negative. Gândurile sunt cheia succesului sau a eșecului nostru. Gândurile noastre sunt

răspunzătoare de atitudinea noastră, iar atitudinea noastră determină dacă vom fi fericiți sau nefericiți. Atitudinea noastră este mai importantă decât împrejurările, decât eșecurile sau reușitele, decât banii sau sărăcia, decât boala sau sănătatea. Dacă avem o atitudine pozitivă, vom realiza maximum posibil chiar în împrejurările cele mai rele. Dacă avem o atitudine negativă, vom fi nefericiți chiar în cele mai fericite împrejurări. Cea mai mare parte a vieții, prin urmare, este o problemă a felului în care reacționăm. De fapt, viața capătă înfățișarea modului în care reacționăm în fața ei. Consecința finală a acțiunilor pozitive este fericirea, niciodată nu este suferința. Consecința finală a acțiunilor negative este suferința, niciodată fericirea.

Mintea funcționează asemenea unui calculator: ceea ce introducem, determină ceea ce se obține. Mai înainte de toate sunt înregistrate în minte impresiile. Stăruind asupra acestor impresii, alcătuim în minte făgașe sau obișnuințe. Aceste obișnuințe devin atât de adânci încât suntem programați de ele, iar apoi suntem constrânși să acționăm potrivit propriei noastre programări. Acesta este motivul pentru care trebuie să avem foarte multă grijă cu privire la ceea ce gândim. Trebuie să veghem cu grijă asupra gândurilor noastre și să ne străduim să gândim numai lucruri care ne vor ajuta să ne dezvoltăm atitudinea corectă, cea care ne va duce la înfăptuirea unor acțiuni benefice nouă.

Efectul de bumerang

Misticii spun că fiecare acțiune generează o reacție, chiar dacă noi nu îi simțim obligatoriu rezultatul pe loc. De exemplu, atunci când cineva se îmbată, se poate simți mahmur a doua zi. Dar efectul acțiunii de a bea nu se limitează neapărat numai la mahmureală. În funcție de cele făptuite sub influența

alcoolului, omul poate avea de suferit urmări îngrozitoare, să ajungă în închisoare sau la moarte. Același lucru este valabil și în privința acțiunilor pozitive. De exemplu, dacă cineva adoptă o dietă alimentară mai sănătoasă, sau face gimnastică, s-ar putea să nu le simtă binefacerile imediat, dar desigur că beneficiile vor fi resimțite la un moment dat în viitor.

Fie bună, fie rea, odată săvârșită acțiunea, urmările ei nu se pierd niciodată. Urmările apar ca o consecință, la fel ca atunci când aruncând un bumerang, el se întoarce înapoi la noi. Cu cât este mai mare forța pe care o aplicăm, cu atât mai mare este puterea cu care se întoarce el. Aceasta este o lege obiectivă și nu o apreciere emoțională sau subiectivă.

În cea de-a treia sa lege a mișcării, Newton formulează principiul conform căruia oricărei acțiuni îi corespunde o reacție egală și de sens contrar. Această lege este riguros exactă științific și nici măcar un electron sub-microscopic nu se poate mișca fără a genera un efect. Aceasta este legea acțiunii și a reacțiunii. După cum se confirmă în fizică, ea ni se aplică și nouă în chip de lege a cauzei și efectului - sau *karma* (un cuvânt sanscrit care literalmente semnifică acțiune). Această lege a acțiunii și a reacțiunii care guvernează atât universul nostru cât și pe noi înșine, explică motivul pentru care unii oameni se chinuie, în timp ce alții sunt fericiți, cauza pentru care unii sunt bogați, iar alții săraci. Putem înțelege multe din așa-zisele nedreptăți ale lumii ca fiind acțiunea acestei legi.

Ceea ce ni se întâmplă nouă este rezultatul nemijlocit al acțiunilor noastre. Nu există scuze. Nu putem ocoli această lege. Noi suntem cei răspunzători de acțiunile noastre și noi suntem cei care avem de suportat consecințele lor.

Sfinții ne spun că acțiunile săvârșite de noi în trecut sunt un ocean fără fund; este atât de vast și există o asemenea grămadă de datorii neachitate - de urmări care trebuiesc lichidate - încât ne este aproape imposibil să le achităm vreodată. Atunci când ajungem în preajma unui sfânt în viață sau a unui îndrumător spiritual adevărat și începem să-i urmăm sfaturile, treptat înțelegem cât de mult acțiunile noastre din trecut ne-au modelat actuala situație și în ce fel ele explică chiar preferințele și repulsiile noastre. Învățăm în acest fel să ne acceptăm răpunderea pentru faptele noastre din trecut și putem reacționa astăzi mai puțin violent atunci când trebuie să facem față urmărilor lor. Îndeplinind practica spirituală, dezlegăm treptat legăturile care ne înlănțuie de acțiunile noastre din trecut. Devenim apți să ne controlăm reacțiile și să evităm acțiunile negative care ne-ar putea complica în continuare viața în viitor.

3.

CE SE PETRECE ÎN MOMENTUL MORȚII

Asa cum afirmă sfinții, acțiunile noastre au o asemenea importanță încât totalitatea lor determină felul și momentul morții noastre. În cartea sa *Calea Maeștrilor Spiritualii*, Dr. Julian Johnson descrie pe larg implicațiile legii acțiunii și reacțiunii în viață și în moarte. Parafrazând o parte a comentariului său despre karma, pornim de la faptul evident că fiecare trebuie să moară într-o zi. Fie om sau animal, bogat sau sărac, sănătos sau bolnav, nimeni nu scapă de moarte. Cu toții

trebuie să-i treacă pragul. Sufletul care și-a însușit forma fizică trebuie să o abandoneze. Știm cu toții că va trebui să părăsim această lume cândva, dar nu știm când.

Când moare cineva, fluxurile sufletului încep să se retragă de la tălpile picioarelor spre creștetul capului. Întregul corp amortește, iar atunci când toate fluxurile sufletului sunt adunate în punctul aflat între sprâncene, respirația încetează și toate funcțiile corpului se opresc. În acel moment omul moare.

După ce a murit, omul este purtat în regiunea sau în condiția pe care și-a meritat-o drept reședință, fie ea bună sau rea. El rămâne acolo pentru o perioadă stabilită în conformitate cu ceea ce este optim pentru sufletul său. După trecerea acelei perioade, el se reîntoarce în această lume, sau într-o oarecare altă lume sau dimensiune, pentru a începe o nouă viață. Aceasta este metoda obișnuită. Toate sufletele primesc în următoarea viață exact ceea ce au meritat, iar acolo trebuie să înfrunte urmările acțiunilor lor de pe pământ și să plătească pentru ele. Dacă și-au umplut mintea cu impresii negative, ele trebuiesc eliminate, într-un fel sau altul. Odată îndeplinit acest lucru, ei sunt liberi să-și croiască drumul către planuri mai înalte și condiții mai bune.

Când cineva își începe viața următoare, pătrunde în ea purificat și smerit, înclinat mai curând către iertare și fapte bune. Are atunci o posibilitate de a acționa mai bine, sau mai constructiv. Parcurgerea acestor etape de învățare nu justifică descurajarea. După ce perioada sa de instruire s-a sfârșit, omul poate fi obligat să reentre în viața pământească, spre a-și desăvârși școlarizarea karmică. Dacă și-a trăit viața pământească într-un mod degradant, ar putea fi nevoit să se întoarcă în acest plan în împrejurări mai dificile. Dacă, dimpotrivă, și-a trăit viața într-un mod exemplar, dar progresul său spiritual a fost insuficient, s-ar putea să fie nevoit să revină

în planul acesta inferior, dar într-un mediu mai prielnic dezvoltării sale spirituale.

În afara celor indicate în alt mod, toate extrasele din alte publicații, care au fost înglobate în text provin din cărțile Radha Soami Satsang Beas care au fost menționate la sfârșit, pentru care dreptul de reproducere rămâne mai departe al RSSB. În unele cazuri, exprimarea a fost simplificată sau expusă pentru claritate într-un context nou.

4

VENIREA ȘI PLECAREA

Urmând îndrumările sfinților, începem să ne degajăm de atașamentele care ne leagă de lume. Ne înfrânăm de la acțiunile ale căror urmări ne-ar putea constrânge la o nouă naștere. Admițând că pentru mulți occidentali este dificil să accepte ideea reîncarnării, Dr. Johnson subliniază în acel capitol în ce mod “o oarecare atenție acordată acestor probleme va demonstra că este unica explicație rezonabilă pentru unele din cele mai confuze probleme ale vieții. De

exemplu, de ce trebuie ca un oarecare bătrân inutil să se târască ani în șir, povară pentru sine însuși și pentru alții, în timp ce un copil frumos, plin de făgăduințe și de bucurie, să moară năprasnic. Numai reîncarnarea oferă o explicație rezonabilă. A explica acestea prin bunul plac de nepătruns al unei divinități care se amestecă arbitrar în viața omenească, înseamnă să lași loc disperării și necredinței. De exemplu, părinții copilului trebuie să înțeleagă că datorită propriilor sale acțiuni din trecut, copilului i s-a atribuit de la început exact acel interval de viață, iar ei trebuie să fie recunoscători că pentru acel scurt interval, copilul le-a fost “împrumutat”. Iar copilului, datorită propriilor sale acțiuni din trecut, i s-a atribuit exact acea durată de viață și nu mai mult. Acel timp luând sfârșit, el a trebuit să plece. Scurta lui viață a fost doar o repriză, o scurtă evoluție pe drumul devenirii sale. Acest scurt act trebuia jucat. El a reprezentat deasemenea un episod al vieții părinților săi. Atunci când efectul acțiunilor din trecut, atât ale părinților cât și ale copilului, a fost achitat, pentru copil nu a mai fost necesar să rămână aici - nu mai mult decât îi este necesar unui actor să rămână pe scenă după ce episodul său s-a terminat.”

“De asemenea, cum de unii oameni vin în această lume cu handicapuri îngrozitoare, în timp ce alții, aparent mai puțin merituoși, se nasc în brațele norocului? De ce unii copii se nasc cu o inteligență superioară, în timp ce alții sunt proști fără speranță? De ce unii se nasc cu tendințe criminale, în timp ce alții vin în viață cu un simț acut al purității, dreptății și iubirii? Acestea și sute de alte întrebări ne asaltează pe toți, iar ele nu au nici un răspuns decât dacă sunt recunoscute a fi consecințele directe ale acțiunilor noastre din trecut, care au avut drept efect necesitatea de a prelua o nouă naștere. “

“Fiecare dintre noi vine aici cu un anume program schițat de el însuși, ca urmare a acțiunilor săvârșite de el în trecut. El trebuie să îndeplinească acel program. Atunci când ultimul act al acelui program a fost îndeplinit, piesa se termină. Vine sfârșitul. Venirea lui este iminentă. Mai mult, sfârșitul nu poate interveni până când cel mai neînsemnat act al vieții sale nu a fost îndeplinit. El trece atunci într-o altă viață. Și aici, viitorul îi este stabilit pe baza propriilor sale merite. Astfel, fiecare individ înseamnă timp în marele calendar al erelor. Singurul lucru care poate pune capăt vreodată acestei rutine monotone este întâlnirea cu un îndrumător spiritual adevărat. Atunci când un om are această șansă, ea apare ca urmare a acțiunilor sale bune săvârșite de el în trecut și înseamnă că momentul decisiv al îndelungatei sale evoluții a sosit. Eliberarea sa este aproape.”

Unele acțiuni au repercursiuni minore, altele au rezultate mai semnificative. Uneori, consecințele unei acțiuni pot avea o asemenea amploare încât ele nu se pot manifesta într-o singură viață. Atunci trebuie să ne mai naștem pentru a experimenta în totalitate efectele acelor acțiuni. De exemplu, cineva aruncă intenționat acid în ochii altcuiva, producându-i orbirea. Cel care a aruncat acidul poate fi sigur că se va naște din nou, pentru a suporta urmările celor săvârșite. Întrucât acțiunea sa a fost distructivă, rezultatul ei de neînălțurat va fi o oarecare experiență nefericită și poate duce chiar la a se naște orb. Aceasta este dreptate riguroasă, rezultat a ceea ce a făcutuit individul.

Nimeni nu poate scăpa de urmările propriilor fapte, chiar dacă ele au fost săvârșite în ascuns. Consecințele tuturor acțiunilor trebuie suportate de făptuitor într-un moment oarecare în timp. Dacă ne-am născut în anumite condiții specifice, aceasta nu s-a petrecut dintr-un capriciu al soartei sau

dintr-o determinare accidentală. Este rezultatul direct a ceea ce-am făcut în trecut. În mod asemănător, orice ar fi să devenim în viitor, va fi rezultatul nemijlocit a ceea ce făptuim acum.

S-au scris numeroase cărți despre viața de după moarte și despre reîncarnare. Mulți sunt la curent cu studiile medicilor și ale psihiatrilor care au întreprins cercetări asupra unor oameni care au murit din punct de vedere clinic și apoi s-au întors și și-au relatat experiențele. Unii psihiatri care au făcut experiențe cu privire la hipnoză au descoperit că cerându-le pacienților lor să regreseze în timp până la perioada când se aflau în pânțelele matern, aceștia au regresat chiar mai departe, întorcându-se într-o viață trecută. Există numeroase relatări ale unor oameni din toată lumea care își amintesc vieți trecute, sau care posedă capacități sau abilități deosebite de la o vârstă fragedă, în timp ce acestea în mod normal ar fi necesitat o viață întreagă pentru a fi deprinse.

Așa cum s-a văzut mai sus, atunci când moare un om, sufletului îi pot fi rezervate diferite experiențe. Renașterea pe pământ este numai una dintre ele. În esență, reîncarnarea înseamnă că sufletul a trebuit să se reîntoarcă în acest plan de conștiință pentru a da seama de faptele săvârșite în trecut.

Scopul acestei cărți nu a fost să demonstreze existența reîncarnării sau a vieții de după moarte. Cititorul poate face cercetări pe cont propriu, întrucât există o mare cantitate de materiale asupra acestui subiect. Iar celelalte subiecte de care se preocupă învățăturile sfinților nu necesită credință oarbă. Cititorul are de întreprins o cercetare temeinică asupra fiecărui aspect al învățăturilor, ca și în oricare alt domeniu. Pentru a beneficia de învățăturile sfinților nu este necesar să se preocupe de originea reîncarnării și nu este obligat să creadă în ea, sau în viața de după moarte. În mod logic am

putea admite că această ipoteză poate fi adevărată, dar singura modalitate de a fi siguri vreodată, este să ajungem dincolo de limitările propriului nostru sine și să verificăm dacă afirmațiile sunt adevărate sau false.

5.

PREGĂTINDU-NE PENTRU MOARTE

Deplângem moartea altora, dar arareori reflectăm în mod conștient la propria noastră moarte. De fapt, înțelept ar fi să ne preocupe propriul nostru sfârșit și să ne pregătim pentru ceea ce ni se va întâmpla nouă apoi. Unde ne vom duce după ce vom păși pragul morții? Pe cine vom întâlni acolo? Nu ar fi oare prevăzător să ne punem aceste întrebări? Cărțile religioase vorbesc de aceste lucruri, dar arareori le acordăm atenție,

întrucât avem convingerea că ele sunt fie închipuiri, fie povești, fie încercări de a-i îndepărta pe oameni de păcat și de a-i îndemna să facă fapte bune. Cert este că noi toți avem de trecut pragul morții. Nimeni nu face excepție. Prin urmare, de ce ne întoarcem privirile de la acest subiect?

Momentul morții noastre nu este timpul cel mai potrivit pentru a începe să ne pregătim pentru moarte. Este mai lesne să o facem având timpul de partea noastră sau, așa cum spune misticul chinez Lao Tse în Tao Te Ching - *“Vino de hac piedicii atunci când ea este ușoară, înfruntă ceea ce este mare atunci când este mic. Toate lucrurile grele încep cu ceva ușor, toate lucrurile mari din lume încep cu ceva mărunț. Călătoria de o mie de mile începe cu un singur pas.”*

Acel prim pas, susțin misticii, este de a deveni conștienți de atașamentele noastre. Atașamentele noastre sunt cele care ne fac să suferim și ele ne fac, ni se spune, să ne reîntoarcem în această lume. Parafrazând o rostire din Biblie: *«Acolo unde îți este comoara, acolo îți faci cuib.»* Comoara noastră este acel lucru de care avem cea mai mare grijă. Dacă în momentul morții noastre suntem puternic atașați de oameni sau de lucruri din lume, nu vom fi în stare să ne ridicăm mai presus de aceste atașamente. Asemenea unui magnet, ele ne vor târî înapoi la acest nivel: mintea este cea care îi dă sufletului nostru direcția.

Există o înțelegere cu totul greșită cu privire la atașament și la detașare. Detașarea nu are înțeles de renunțare. Cel care renunță la avere poate continua să se gândească toată ziua la bani, iar cel care renunță la sex poate fi obsedat ziua întreagă de dorințe. Detașarea înseamnă a te ridica mai presus de obsesie și de dorința de a avea sau de a stăpâni o persoană sau un lucru. Pe de altă parte, a deveni detașat nu înseamnă în nici un caz a înceta să iubești. Atunci când doi oameni sunt

împreună un timp, este normal ca între ei să apară o legătură. Dar atașament înseamnă a fi preocupat de cineva sau de ceva în asemenea măsură încât să ducă la pierderea liniștii și a echilibrului. Aceasta include cea mai răspândită obsesie: obsesia lui *eu și al meu*. Atunci când murim, aceste atașamente ni se înfățișează și ne copleșesc atenția, făcându-ne plecarea dincolo foarte grea.

Cei mai mulți consideră firesc să-și facă pregătiri dacă intenționează să plece în altă țară. Trebuie să stabilească, cel puțin, mijloacele de transport și locurile unde se vor opri. În aceste probleme lumești suntem atât de grijulii încât arareori întreprindem o călătorie importantă fără a face în prealabil tot felul de planuri. Dar în perspectiva călătoriei unice pe care o are de făcut fiecare din noi, puțini oameni fac ceva. Cine se întreabă măcar unde duce de fapt acea călătorie prin moarte, sau cum se poate pregăti cineva pentru a o face mai lină?

De-alungul secolelor, filozofii nu au cruțat nici un efort pentru a dezlega taina morții. Dar fapt este că intelectul a eșuat. Învățații și ignoranții sunt la fel de neajutorați în a afla răspunsul. Cât de mulți oameni trebuie să fi avut același gând: ce bine ar fi dacă cineva s-ar întoarce să-și povestească experiențele adevărate! Facem presupuneri privitoare la ce înseamnă moartea, dar presupunerile noastre sunt doar plăsmuiri ale imaginației noastre - vise care să ne mângâie de această sumbră certitudine a sfârșitului vieții fiecăruia.

Sfinții sau adevărații îndrumători spirituali au dezlegat taina morții. Prin lucrarea pe care o săvârșesc asupra lor și prin controlul pe care îl dobândesc asupra propriei lor conștiințe, ei pot părăsi în fiecare zi corpul omenesc și pot călători în alte tărâmurile existenței. Învățând de la ei, putem dobândi și noi mijloacele de a triumfa asupra morții.

Ei ne învață că moartea nu este de temut. Ea este doar numele dat fenomenului de părăsire a corpului de către suflet. Moartea este doar retragerea sufletului din simțurile dense și pătrunderea lui în regiuni mai subtile. Este numai abandonarea actualului veșmânt, corpul. Aceasta nu înseamnă nimicire. Există viață după moarte.

Sfinții au vorbit pe larg despre aceasta. Ei au descris metoda trecerii de la un nivel al ființării la altul. Folosind metoda meditației împărtășită de ei, discipolul poate învăța să treacă pragul morții și să se reîntoarcă în corp după voie. Numai cel al cărui suflet a călătorit prin tărâmurile mai subtile înainte de moarte, poate înțelege această realitate. Numai experiența îi poate transmite cuiva ce înseamnă aceasta. Intelectul este neputincios să o cuprindă. Ne vom ocupa mai pe larg de aceasta în capitolul despre meditație.

Pentru moment, trebuie să lăsăm deoparte acest subiect spre a ne putea concentra asupra problemei urgente cu privire la ce trebuie făcut înainte de orice. Dacă ne aflăm într-o casă în flăcări, ne vom gândi mai înainte de toate la calea cea mai rapidă de a ieși afară, înainte de a ne pune întrebarea cine a dat foc și când și de ce s-a pus focul. Răspunsul la aceste întrebări poate fi aflat după ce am scăpat

6.

SĂ DEZVOLTĂM NATURA NOASTRĂ SPIRITUALĂ

Atâta vreme cât prioritățile noastre se vor concentra asupra aspectelor materiale ale vieții, vom continua să fim, lăuntric, din ce în ce mai dezamăgiți și mai nemulțumiți. Echilibrul real și bucuria permanentă vor fi atinse numai atunci

când ne vom stabili prioritățile ținând seama de natura noastră spirituală și vom acționa apoi în conformitate cu aceste priorități. Chiar și acest prim pas este totuși dificil, pentru că ne bazăm prioritățile pe înțelegerea noastră greșită a cine suntem.

Noi credem că suntem corpul. Ne identificăm cu natura noastră fizică pentru că este partea cea mai ușor de perceput din noi. Dar să ne gândim doar o clipă: dacă ne aflăm în corp, înseamnă aceasta că noi suntem corpul? Corpul acesta este într-o permanentă schimbare. Ce avem noi în comun cu copilul de acum 10, 15, sau 60 de ani? Nu prea multe. Nu ne-a mai rămas de atunci nici măcar o singură moleculă. Suntem fixați totuși în ideea că noi suntem acest corp, pentru că în decursul întregii zile nu ne dezlipim atenția de la privești și sunetele lumii materiale. Cert este că deși ne aflăm în corp, noi nu suntem corpul - și cu toate că îndeplinim în lumea aceasta unele roluri, noi nu suntem aceste roluri.

Dacă presupunem că suntem doar ființe materiale, ne vom organiza viața, scopurile și prioritățile în conformitate cu această percepție. Prioritățile noastre se vor axa în cea mai mare parte asupra modului de a dobândi bani, statut social, securitate materială, frumusețe fizică, sănătate și o mulțime de alte lucruri asemănătoare. Aceste priorități ne îngăduiesc deplina dezvoltare. Ele provin din conștiința noastră mărginită asupra a ceea ce suntem. Toate mărginirile omenești provin dintr-o mare slăbiciune omenească, aceea a ego-ului, a ideii că noi suntem personalitatea noastră, o ființă fizică, centrul a toate - că aici totul există pentru mine. Ego-ul este focalizarea asupra propriei persoane, obsesia fiecăruia despre *mine*, *însumi* și *eu*. Ego-ul este cel care într-una dorește să controleze. Ego-ul este cel care întotdeauna vrea să posede. Atâta vreme cât ne identificăm pe noi înșine cu ego-ul nostru, suferința și limitările noastre vor continua.

Misticii spun că noi suntem ființe spirituale care parcurg o existență omenească și nu ființe omenești care au experiențe spirituale. Diferența are implicații considerabile, iar înțelegerea ei ne ajută să ne reconsiderăm părerea asupra a cine suntem noi. Noi suntem ființe spirituale aflate pe calea veșniciei, care au de îndeplinit îndatoriri în planul fizic. Nu suntem doar copii ai Pământului care încetează să existe odată cu moartea. Dacă ne dăm seama că suntem ființe spirituale, atunci ne vom fixa țelurile în consecință, iar prioritățile noastre se vor armoniza de la sine.

Ego-ul nostru este singurul ecran care ne separă de natura noastră spirituală. Pentru a ne dezvolta spiritual trebuie să învățăm să ne înlăturăm ego-ul. Aceasta nu se petrece cu ușurință. Avem de înlăturat atâtea obișnuințe și straturi de lăcomie, de dorință, frică, furie, egoism și ignoranță - cărămizi ale trainicului zid al egoismului nostru - înainte de a putea avea conștiința a ceea ce suntem ! Acesta este handicapul nostru. Este falsul nostru bagaj, adunat de noi în călătoriile noastre; și în mod paradoxal, renunțând pur și simplu la el, putem descoperi ființa spirituală care suntem noi.

Cineva care admira cândva sculpturile lui Michelangelo i s-a adresat astfel: “Cum de ați putut realiza asemenea sculpturi minunate?” Michelangelo a răspuns: “Nu este greu. Înlătur doar ceea ce prisosește. Formele au fost aici.” La fel și în spiritualitate, dacă ne debarasăm de straturile apăsătoare și grosolane care ascund adevărata noastră natură, vom deveni mai subtili, mai luminoși și mai liberi. Nu avem nevoie să dobândim nici o însușire nouă. Le avem dintotdeauna. Trebuie să îndepărtăm doar crustele și să îngăduim naturii noastre spirituale să apară de la sine.

Pentru cei care reușesc să învingă dominația minții, dimensiunea spirituală devine adevărata lor realitate, chiar în

timp ce trăiesc în planul acesta pământesc. Câtă vreme suntem absorbiți de panorama lumii, nu putem depăși stresul și neliniștea, atât de caracteristice lumii noastre moderne. Câtă vreme îngăduim simțurilor noastre să ne conducă, vom continua să ne depărtăm de adevărata comoară care există în interior. Cât timp vom continua să vânam fericirea în lumea exterioară, vom fi dezamăgiți în continuare. Evoluția spirituală ne re-direcționează spre interior. Doar în acest fel are loc lărgirea conștiinței - atunci când ea este îndreptată către interior și ascendent. Tendința obișnuită a minții este spre exterior, încât dacă nu îi modificăm orientarea, înclinația ei firească va continua să ne împingă în lumea exterioară.

Sfinții subliniază deosebiri între extremele comportamentului omenesc, pentru a ne ajuta să alegem direcția către care vrem să ne îndreptăm. Sarcina de a ne alege viitorul și de a opta pentru ce vrem să fim ne aparține nouă. Dacă vrem să dobândim mulțumire și bucurie permanentă, sfinții ne sfătuiesc să ne îndreptăm atenția către interior și să experimentăm bucuria interioară. Dacă râvnim la agitația, confuzia și suferința finală a permanentei schimbări, atunci ne putem îndrepta energiile asupra lumii din jurul nostru și să îngăduim ca simțurile să ne conducă. Sfinții numesc lucrurile pe nume; ei nu-și precupețesc cuvintele pentru a descrie implicațiile alegerii pe care o facem.

Captivați de lume

De o parte, spun sfinții, există cei mistuiți în focul dorințelor și al nesațului lor. Ei sunt victimele chinuite și dezamăgite ale iluziei, căutând fericirea în ceea ce este vremelnic. Atașamentul și aversiunea, dorința și mânia le ard măruntaiele și le umbresc natura spirituală. Mulțumirea sinelui lor și refuzul a ceva îi mențin într-o veșnică osclăție - spre ceea ce iubesc și dinspre ceea ce urăsc. Ei sunt mânați dintr-o

extremă în alta de biciul orgoliului, a urii, sexului și lăcomiei. Inimile le sunt pustii și sunt în permanență dezamăgiți. Asemenea cerșetorilor, aleargă de la o ușă la alta, dar foamea nu le este niciodată ostoită. Nimic nu pare să-i trezească la realitate, nici chiar moartea celorlalți. Ei văd numai paravanul, haina exterioară - corpul, iar întrucât acesta sfârșește după cum știm cu toții, într-un pumn de țărână, viețile lor sunt lipsite de sens și superficiale. În ceea ce îi privește, natura lor spirituală nu există. Ideea de a o dezvolta nici nu le trece prin minte, deși acesta este unicul și singurul lucru care le-ar face viața mai bună; însă ei și-au înăbușit cu desăvârșire cel mai pozitiv aspect al naturii lor, sub o multitudine de poveri grele făurite de ei înșiși. Cine ar putea înfățișa, întreabă sfinții, tainica suferință, neliniștea și chinul pe care trebuie să le suporte aceștia?

Fermecați de spirit

De cealaltă parte, sfinții îi înfățișează pe cei care trăind în lume și îndeplinindu-și îndatoririle, rămân detașați. Fiind mereu conștienți de natura lor spirituală, ei rămân în permanență în legătură cu ea. Ei trăiesc în mijlocul iluziei și nu sunt înșelați. Ei sunt profunzi și totuși duc o viață simplă. Nu disprețuiesc pe nimeni. Nu gândesc rău despre nimeni, nici nu-și înșală semenii. Gândirea lor este limpede asemenea cristalului și sunt eficienți în tot ceea ce fac. Inima lor este deschisă tuturor. Ei nutresc iubire adevărată față de toate făpturile vii. Ei au realizat deplin potențialul neprețuitului dar care este forma omenească. Ei nu doar există - ci trăiesc o viață plină de sens, de năzuință și de bucurie. Ei au atins echilibrul desăvârșit între îndatoririle lor lumești și cele spirituale și s-au eliberat de tensiunea și suferința lumii. Aceștia sunt oamenii care au făcut din spiritualitate prioritatea lor absolută și trăind

învățăturile sfinților în fapt, și-au contopit conștiința cu puterea aflată la baza întregii vieți.

7.

NECUPRINSUL INFINIT

Cel fără de nume a fost obârșia cerului și a pământului.

El este tainic și firesc și exista înaintea cerului și pământului.

*Neclintit și impenetrabil, necuprins infinit;
Singur se susține și nu se schimbă niciodată;
Pătrunde totul și niciodată nu este epuizat.
El este Mama universului, din care s-au iscat toate lucrurile.
Nu-i știu numele, încât numesc acesta Tao.*

din «Tao Te Ching» cap. 1 și 25

Diferiții mistici au numit necuprinsul infinit *Tao*, *Shabd*, sau *Cuvântul*. Savanții îl numesc “*energia creatoare*” sau “*energie vibratorie*”. Asemenea mysticilor, savanții spun și ei că această energie vibratorie este omniprezentă în fiecare particulă a universului fizic. Aceeași energie a furnizat forța pentru crearea universului, forța lui Big Bang, pe care savanții îl situează la începutul creației.

Guru Amar Das, cel de-al treilea mare Maestru spiritual al Sikh, spune în *Adi Granth*:

*“Din Shabd a emanat întreaga creație,
de Shabd este desființată
și prin Shabd este din nou creată. “*

Știința spirituală și știința materială sunt în deplin acord asupra creerii și menținerii universului de către o forță, sau de o atoare-pătrunzătoare energie vibratorie.

Iisus spune:

“La început a fost Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era întru început la Dumnezeu. Toate prin el s-au făcut; și fără el nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut.”

Ioan 1:1-3

Nu este nici o coincidență în faptul că Iisus numește această energie vibratorie *Cuvântul*. Asemenea oricărui cuvânt, acest *Cuvânt* este o energie care are o frecvență de vibrație, emite un Sunet și are o putere magnetică intrinsecă. Însă Cuvântul lui Dumnezeu la care se referă Iisus nu este un grup de simboluri care poate fi rostit în nici o limbă, căci cum ar fi

putut avea acel fel de cuvânt puterea de a crea universul? Acest *Cuvânt* la care se referă Iisus, nu este un cuvânt scris sau rostit din nici o limbă sau scriptură - fie aceasta Biblia sau oricare altă carte sfântă. Prin acest *Cuvânt*, se înțelege puterea infinită dinapoia tuturor puterilor, însăși viața și iubirea Ființei Supreme, o putere care se revarsă neîncetat de la El. Este însăși forța vitală a creației și ea este prezentă în toate.

În cartea sa « Yoga și Biblia », Joseph Leeming ne spune: *“Acesta este Cuvântul la care s-au referit învățăturile sfinților în decursul tuturor secolelor istoriei consemnate. Cu multe mii de ani în urmă l-au împărtășit Adepții Regelui și Preoții-Inițiați care acordau inițieri în Misterele Egiptului antic. Mai târziu, în vechea Grece, el a fost împărtășit aspiranților deveniți apți, de către Hierofanți sau revelatori ai cunoașterii sacre, care conduceau Misteriile Orfice și Eleusine. El a fost menționat în Vede - scripturile sfinte ale Indiei. În vechea Persie, Zarathustra a împărtășit puterea și practica Sunetului interior divin. Cuvântul, numit în grecește Logosul, le-a fost cunoscut celor mai mari filozofi greci din antichitate, ca Pitagora, Heraclit, Socrate și Platon. Socrate se referea la ascultarea unui tainic Sunet Interior care îl transporta în extaz în lumi mai înalte. În China antică el a fost cunoscut ca Tao și a fost împărtășit de filozoful Lao Tse.”*

Iisus le-a împărtășit discipolilor săi înțelesul *Cuvântului* și i-a inițiat în practicarea lui. Pentru lămuriri foarte bune ale învățăturilor lui Iisus despre Cuvânt, cititorul interesat poate cerceta cărțile lui Maharaj Charan Singh, *Lumină asupra Evangheliei după Matei* și *Lumină asupra Evangheliei după Ioan* și cartea lui John Davidson - *Evanghelia lui Iisus: În căutarea Învățăturilor lui Originare*. După cum se poate vedea din aceste scrieri, puterea Cuvântului le era cunoscută atât primilor părinți ai Bisericii creștine, Esenienilor și Gnosticilor,

cât și cunoscutului filozof egiptean Plotin și celorlalți filozofi mistici neoplatonicieni din secolul al doilea și al treilea, din Alexandria. Puterea aceasta este de asemenea menționată în Coranul musulmanilor. După perioada lui Mahomed, mulți vestiți oameni sfinți mahomedani și-au inițiat discipolii în înțelesul și tainele Cuvântului - unul dintre ei fiind misticul Rumi.

Din acestea se poate deduce că învățătura despre Cuvânt nu este ceva nou. De fapt, marii mistici spun că ea a existat de la începuturi și sub mulțime de nume diferite de-alungul erelor, a fost predicată aceloră pregătiți să o primească. Brian Hines, în cartea sa « Șoapta lui Dumnezeu - Tunetul Creației: Ecouri ale Realității Absolute în Noua Fizică », ne spune: *“Oricine dorește să parcurgă drumul către adevărul ultim, trebuie să înainteze pe valul Spiritului care apare ca o vibrație sonoră - sunetul Realității Absolute. Sunetul acesta este auzit nu de urechile fizice, ci de o facultate a sufletului. Misticul Maharaj Sawan Singh spune că el este auzit cu urechile sufletului... Sunetul este de fapt Dumnezeu în acțiune... El se proiectează pe Sine în toate și se desfată în acest joc... Este muzica ne-iscată care răsună în interior... Ceea ce auzim în interior este ecoul său; sesizându-l, mintea devine liniștită. Prin concentrare, energia conștiinței noastre este înălțată la un nivel de la care ea poate fi atrasă de puterea Spiritului (Cuvântul). Atunci, sufletul încearcă o mare bucurie ascultând ceea ce a fost denumit Muzica Divină, sau muzica sferelor.”*

Sunetul interior

Hines continuă cu următoarele observații:

“... Vibrațiile sonore ale Spiritului au fost descrise de savanți spirituali aparținând multor religii, țări și epoci diferite. Cum putea fi altfel? Esența Realității Absolute va fi

percepută de oricine știe cum să intre în contact cu ea. Desigur, misticii descriu în mod diferit muzica Spiritului, în funcție de cultura și mediul lor. “

Richard Rolle descrie experiența personală, a Duhului Sfânt în acest mod:

“Pacea aceasta simțită de Spirit este foarte dulce. O muzică divină și mângâietoare coboară pentru a-l umple de bucurie. Minte este vrăjită de această muzică sublimă și suavă și ea cântă bucuria iubirii veșnice... (Am simțit) o inspirație și percepție a sunetului spiritual ceresc care este imnul de veșnică slavă și încântare, o melodie inaccesibilă auzului obișnuit. Aceste sunete nu pot fi cunoscute sau auzite de nimeni înafara celui care le primește, iar acesta trebuie să se păstreze pe sine curat și separat de lume... Nimeni dintre cei care sunt înrobiți de lucrurile lumești nu poate ști nimic despre el.... “

Iată cuvintele unui mistic sufit din sec. XII, Hazrat Inayat Khan - care a trăit cu aproximativ 600 de ani mai târziu și la distanță de jumătate de lume de misticul englez Rolle. Dar mesajul lor esențial este, totuși, același:

“Sunetul esențial este numit de Sufiți saut-e-sarmad; întregul spațiu este plin de el... Cel care cunoaște taina sunetului, cunoaște taina întregului univers... sunetul esenței continuă în permanență înlăuntrul, împrejurul și în preajma omului. De obicei nu este auzit, pentru că atenția omului este centrată în întregime în existența materială... Cei care sunt capabili să audă saut-e-sarmad și să mediteze asupra lui sunt absolviți de toate grijile, neliniștile, supărările, temerile și bolile; iar sufletul este eliberat din robia simțurilor și a corpului fizic. Sufletul celui care ascultă, devine conștiința atoaate-pătrunzătoare... “

Taoiștii chinezi ne învață că Tao, sau Spiritul, poate fi perceput ca sunet. Livia Kohn spune că *“în cosmologia*

filozofiei mistice taoiste, Tao poate fi imaginat ca sunet de o anumită lungime de undă care pătrunde și cuprinde tot ceea ce există. Sau, după cum îl manifestă taoiștii înșiși, o calitate anumită a qi (energia cosmică) care constituie baza și care alimentează întreaga existență.”

Plotin, un mistic venit din Egipt care preda filozofia la Roma în sec. al III-lea, scria că *“energia circulă în univers și nu există extremitate la care ea să fie diminuată”*. Peter Gorman observă că *“Plotin vorbește adesea de cosmos ca fiind o armonie, dar adevăratul lăcaș al muzicii divinităților este lumea inteligibilă aflată dincolo de cosmosul tri-dimensional.”* Descriind călătoria sa mistică în acea lume, Plotin îi cere celui inițiat să aștepte până când va auzi sunetele muzicale care provin din inteligibil:

“ Dacă, de exemplu, cineva s-ar aștepta să audă un sunet dorit, l-ar discerne dintre alte sunete și și-ar aținti auzul atunci când, printre celelalte senzații auditive, el s-ar asemena cu modelul; de asemenea să evite pe pământ ascultarea sunetelor perceptibile, decât dacă sunt strict necesare și să-și păstreze facultatea fizică de percepție pură și pregătită să audă sunete din înalt. ”

Plotinus

S-ar putea da mult mai multe exemple care să ateste că numitorul comun al oricărei religii profunde și al disciplinei mistice este comuniunea conștientă cu Cuvântul sau Dumnezeu. Experimentul meditației contemplative a fost repetat de multe ori, de-alungul multor secole, în multe culturi, iar rezultatele obținute de cercetători serioși ai adevărului sunt întotdeauna aceleași. Atoate-pătruzătoarea energie a Spiritului, Tao, Saut-e-Sarmad, Duhul Sfânt - numele nu are însemnătate - este perceput ca o vibrație spirituală audibilă.

Lumina interioară

Și firește, ca lumină divină, lumina lui Dumnezeu nu este separată de sunetul Său. Maharaj Sawan Singh spune: *“Cuvântul le emite pe amândouă, atât lumina cât și sunetul. La această extremitate, în planul fizic, lumina și sunetul se pierd în materia densă. În planurile mai subtile sunetul este auzit, iar lumina este vizibilă. La extremitatea superioară, Sunetul este cea mai subtilă muzică, neauzită urechilor omenești - iar Lumina este cea a milioane de sori și de lune într-o rază”*. Cu toate că puterea spiritului îmbină atât lumina cât și sunetul, misticii desăvârșiți subliniază adesea manifestarea audibilă a lui Dumnezeu-în-Acțiune. Cartea Facerii (1:3) ne spune: *“Și a spus Dumnezeu, Să fie lumină: și lumină se făcu.”* Aceasta presupune că rostirea, glasul lui Dumnezeu, a precedat lumina Sa. Sunetul tinde de asemenea să fie prima însușire a Spiritului, percepută de discipolii începători în meditația contemplativă.

Întotdeauna, atât sunetul cât și lumina îl întovărășesc pe discipolul spiritual în ascensiunea sa prin regiuni superioare de conștiință către realitatea lui Dumnezeu. Misticii desăvârșiți spun : *“Sunetul, provine din lumină, iar lumina provine din sunet”*. În mod asemănător se comportă și electromagnetismul: după cum afirmă (savanții) Hazen și Trefil : *“Electricitatea și magnetismul sunt două aspecte inseparabile ale aceluiași fenomen: nu puteți obține una fără cealaltă.”* Spiritul apare de asemenea sub două aspecte pentru a călăuzi sufletul Acasă. Maharaj Charan Singh scrie: *“Cuvântul îmbină atât lumina cât și sunetul. Sunetul este menit să arate direcția de unde vine, iar lumina ne permite să călătorim într-acolo.”*

Maharaj Seth Shiv Dayal Singh vorbește despre existența a cinci sunete care corespund celor cinci regiuni ale creației: *“Fiecare regiune își are Sunetul ei distinctiv și taina sa caracteristică... Prin Sunetul fiecărei regiuni sufletul se*

poate înălța treptat, de la o regiune la alta, până la cel mai înalt stadiu.”

Se naște apoi întrebarea de ce nu putem auzi sau vedea Cuvântul, Spiritul? Hines vorbea într-un paragraf precedent: *“Fizicianul Nick Herbert observă: “există o strânsă paralelă între simțul văzului și auzului, pentru că ambele presupun perceperea frecvențelor cu o anumită vibrație.” El spune că vederea fizică este “o percepere subiectivă a vibrațiilor electromagnetice cu lungimi de undă între 400 și 700 nanometri (miliardimi de metru), cunoscute altfel drept lumină... urechea este sensibilă la frecvențele sonore între 20 și 20.000 de vibrații pe secundă. Corpul omenesc este incapabil să simtă vibrații înafara acestor limite.”*

“Spiritul este o vibrație non-materială a lui Dumnezeu-în-Acțiune, încât nu poate fi văzut sau auzit de ochii sau urechile fizice - oricât de sensibile ar fi aceste organe. În fapt, perceperea noastră a fenomenelor materiale ne împinge conștiința în exterior și în jos, departe de punctul unde poate fi contactat Spiritul. Noi nu suntem conștienți de această capacitate a sufletului pentru că atenția noastră este împrăștiată și nu concentrată. După cum energia unei cisterne de petrol focalizată asupra unui unic proton ar avea o forță covârșitoare, la fel ar fi posibil pentru conștiința noastră să devină una cu Spiritul, dacă ar putea fi focalizată într-un singur punct. Așa cum a spus Iisus: “de va fi ochiul tău singur, tot corpul tău va fi plin de lumină” (Matei 6:22) Și de Sunet.”

“Maharaj Sawan Singh scrie: “Cuvântul răsună în fiecare atom. Nu-l auzim pentru că nu suntem în contact cu el înlăuntrul nostru”. Ce ne împiedică să intrăm în contact cu această putere immanentă? Lipsa de concentrare. Cunoașterea desăvârșită, beatitudinea și iubirea se află în interiorul nostru și nu în exterior. Însă atenția noastră este în totalitate

împrăștiată în exterior, în senzațiile fizice, în gânduri, imagini, fantezii și emoții. Tărâmurile interioare rămân necunoscute - terra incognita. Chiar dacă reușim să închidem ochii și pentru o clipă să uităm lumea exterioară, ne rămâne conștiința corpului nostru. Și aceasta de asemenea ne ține legați de realitatea limitată”.

“Maharaj Charan Singh scrie: “Spiritul este prezent chiar și acum în corpul nostru. Sufletul este doar o rază a celui Spirit, iar sufletul este răspândit în tot corpul... trebuie să readucem această conștiință înapoi în centrul ochiului spre a fi atrasă de acel Spirit, iar apoi el va ridica sufletul în sus. Spiritul este omniprezent, dar trebuie să aducem conștiința la nivelul de unde Spiritul poate atrage sufletul asemenea unui magnet.”

“... Meditația contemplativă înalță sufletul până la un plan de conștiință unde el se contopește cu atotpătrunzătoarea energie conștientă a Spiritului. Aceasta are o oarecare asemănare cu lansarea unui vehicol spațial. Să considerăm sufletul drept vehicolul principal care trebuie înălțat în spațiu. Minte este racheta puternică în vârful căreia stă vehicolul. Corpul nostru este rampa de lansare și edificiul care suportă diferitele componente ale vehicolului spațial. Misiunea - țelul suprem, este plasarea vehicolului principal - sufletul - pe o orbită înaltă. ”

“... Rampa de lansare a corpului nostru joacă un rol important în pregătirea acestei misiuni. Oricum, mijloacele prin care luăm cunoștință despre meditație și despre celelalte metode de cercetare ale științei spirituale sunt simțurile noastre fizice. Însă, după cum edificiul care susține vehicolul spațial este îndepărtat în ultimele secunde dinaintea lansării, la fel și noi trebuie să devenim detașați de materialitate - incluzând și corpul nostru - înainte ca transportul mistic în sfere mai înalte

de conștiință să aibă loc. Forța necesară acestui transport provine inițial de la minte, care slujește drept rachetă care să învingă atracția simțurilor fizice și a gândurilor despre această lume. ”

”... În meditația contemplativă savantul spiritual repetă cuvinte asociate cu planurile non-materiale ale existenței. Aceasta îndepărtează treptat mintea de domeniul cel mai de jos al creației, întocmai la fel cum motoarele rachetei purtătoare ale vehiculului îl ajută să se ridice deasupra rampei de lansare - la început abea mișcându-se, apoi din ce în ce mai rapid, până când dispare în nori. Vehiculul principal, sufletul, controlează racheta minții, dar fără forța ei, el nu s-ar putea înălța...”

“Apoi, după atingerea unei anumite altitudini această rachetă se desprinde, iar vehiculul principal călătorește în continuare prin propria sa putere. În mod asemănător (într-o oarecare măsură), sufletul abandonează mintea... iar Spiritul devine forța motrice a transportului mistic. Puterea aceasta este audibilă sub forma Sunetului și este vizibilă ca lumină. Este dinamul divin care energizează fiecare parte a creației. Maharaj Charan Singh spune: ”... Sunetul acesta nu ne conduce doar, ci cu adevărat ne poartă înapoi la Tatăl. Mai întâi îl urmărim; apoi, pe măsură ce realizăm progrese interioare ne contopim cu el și ne înălțăm sau ascendem spre căminul nostru prin mijlocirea Sunetului, Cuvântului. El ne atrage în permanență spre interior, asemenea unui magnet și ne îndeamnă acasă.””

8.

CEI CINCI PILONI AI SPIRITUALITĂȚII

Sfinții au un punct de vedere foarte pozitiv și optimist în ceea ce ne privește. Cu toate că ei își dau seama de

penibila noastră situație, de starea noastră obișnuită, de fapt ei au în vedere ceea ce am putea noi deveni. Ei știu că fiecare om poate deveni o ființă desăvârșită, luminoasă și fericită. Ei știu de asemenea că cei mai mulți dintre noi nu au cunoștință de acest lucru, pentru că mințile noastre au fost întunecate de atașamente și risipite în activități dăunătoare, încât am pierdut discernământul în privința modului în care pot fi aflate adevărata pace și bucurie. Îndată ce ne dăm seama de marele nostru potențial, ne vom dedica firește dezvoltării a ceea ce există în noi în stare latentă. Ne vom asigura că făptuim acțiuni care favorizează evoluția spirituală și vom evita acțiunile negative, distructive, sau cu urmări nefericite.

Pentru a ne ajuta să evităm nenumăratele capcane aflate pe parcursul drumului spre țelul nostru, învățăturile sfinților ne povățuiesc să ne concentrăm eforturile asupra a cinci puncte principale:

1. Să urmăm îndrumările unui învățător adevărat, acum în viață;
2. Să renunțăm la a ne hrăni cu carne, păsări, pești și ouă;
3. Să ducem o viață cinstită, morală;
4. Să ne înfrânăm de la folosirea drogurilor și a alcoolului;
5. Să practicăm meditația două ore și jumătate zilnic.

Aceștia sînt cei cinci piloni pe care se va sprijini și care vor întări natura noastră spirituală. Aceasta este calea practică pentru a ne apăra și a ne dezvolta pe noi înșine. Fără ea, ne vom da seama mai greu dacă greșim. Asemenea șinelor de cale ferată sau a liniilor trasate pe o autostradă, ne ajută să rămânem pe calea ferată sau să ne menținem pe șosea. Ei dau o direcție vieții noastre, iar când pășim înafara acestor limite, putem fi siguri că ne depărtăm de țel. Aceste cinci principii

asigură o excelentă îndrumare practică pentru protejarea, sporirea și intensificarea evoluției noastre spirituale.

9.

NECESITATEA UNUI ÎNDRUMĂTOR SPIRITUAL VIU

Din chiar momentul în care au existat oameni pe acest pământ, au fost și îndrumători spirituali, sfinți sau mistici care să ne arate adevăratul scop al vieții. Așa cum s-a spus mai înainte, termenii sfânt, îndrumător spiritual sau mistic, folosiți în această carte, se referă la cel care și-a stăpânit mintea, și-a înălțat conștiința până la cele mai înalte regiuni spirituale, a văzut realitatea lui Dumnezeu față în față și s-a contopit cu acea realitate.

Legea primordială și fundamentală a învățăturilor sfinților este că avem nevoie de îndrumarea unui dascăl spiritual care este actualmente în viață pentru a atinge realizarea lui Dumnezeu. Pentru un lucru atât de simplu cum este a învăța să conducem automobilul avem nevoie de un instructor. Dacă dorim să pilotăm un avion nu o putem face doar citind cărți și manuale. Dacă atunci când învățăm să pilotăm nu avem cu noi un instructor, ne vom prăbuși. Cu cât mai necesar ne este un îndrumător viu care să ne învețe cum să trecem nevătămați prin realitatea dură a vieții cotidiene, cum să facem față complexității lumii fără a ne pierde echilibrul, cum să pătrundem în planurile mai subtile ale existenței și să străbatem prin aceste regiuni interioare subtile prin care are de trecut sufletul odată ce părăsește planul material.

Spiritualitatea este un domeniu extrem de complex și complicat. Pentru a călători în regiunile interioare este necesar să avem o călăuză care cunoaște aceste regiuni și care le-a străbătut el însuși. Atâta timp cât nu suntem în legătură cu cineva care este familiarizat deplin cu fiecare detaliu al regiunilor interioare pentru a beneficia de experiența sa, ne vom

da seama că este extrem de dificil fie și să pornim în acea direcție.

Nimeni în această lume, oricât de inteligent, plin de iubire și credincios ar fi - nu ne poate ajuta să ajungem în acele regiuni interioare decât dacă le-a străbătut el însuși. Așa cum avem nevoie de un însoțitor pentru a călători într-un loc necunoscut și periculos din lumea exterioară, avem nevoie de asemenea de un îndrumător și în planurile interioare. Însă cum am putea avea încredere că cel care nu a ajuns și nu a parcurs aceste planuri subtile ne poată măcar întâlni de cealaltă parte a pragului morții? De asemenea, cineva care nu a experimentat el însuși realizarea lui Dumnezeu, cum ne-ar putea purta înapoi la Dumnezeu?

De fapt avem nevoie de un învățător din momentul în care ne-am născut. Fie acasă, la școală sau în viață, cel mai bine învățăm de la alții. Este îndoielnic să existe în lume vreo meserie sau profesie care să poată fi însușită fără profesor. Cum ne-am putea închipui că cel mai dificil dintre domenii, știința spirituală, poate fi însușită fără profesor? Exigențele ei sunt mult mai mari iar necesitatea unui profesor mult mai imperioasă decât pentru orice alt domeniu pe care ni l-am putea imagina. Îndrumătorul nostru trebuie să ne călăuzească nu numai prin viață, el trebuie să fie împreună cu noi și să ne călăuzească dincolo de moarte.

Odată acceptată ideea că întotdeauna vom învăța mult mai bine de la o altă ființă omenească și că spiritualitatea este o știință ca oricare alta și nu o credință oarbă, vom începe să prețuim și să acceptăm necesitatea unui îndrumător spiritual. Marii mistici sau sfinții vin pe pământ chiar în vederea acestei misiuni. Ei vin nu spre a face din această lume materială un loc mai bun, ci pentru a ne revela calea realizării spirituale, pentru a

ne elibera de robia fără sfârșit a nașterii și morții. Această idee poate fi ilustrată prin următoarea parabolă:

Să ne închipuim că într-o închisoare se află o mulțime de deținuți. Un om cu suflet caritabil care vizitează închisoarea constată că în tot timpul verii aceștia nu au apă rece și atunci poruncește să li se aducă zilnic ghiață. Un alt vizitator constată că ei primesc o hrană ordinară și fără gust și se asigură că li se vor da pe viitor mâncări gustoase. Un al treilea, milostivindu-se de cei închiși, le asigură haine călduroase pentru iarnă. Toți acești oameni de bine reușesc să le ușureze într-o oarecare măsură suferințele detenției, dar ei rămân mai departe închiși. Sunt în continuare în temniță. Zidurile înalte îi despart în continuare de lumea exterioară, iar dorința de libertate este un vis irealizabil.

Vine atunci un alt vizitator: acesta are cheia porții închisorii. El descuie poarta și îi eliberează pe deținuți, care sunt liberi să se întoarcă acasă. Fără îndoială, acțiunea celui din urmă răspunde adevăratei nevoi a deținuților într-un fel în care faptele caritabile ale celorlalți nu au putut-o face.

În mod asemănător, lumea aceasta este înfățișată adesea de mistici ca fiind o uriașă temniță. Există o singură ieșire din această temniță - viața omenească - iar taina ei le este cunoscută numai sfinților. Prin urmare, sfântul este singurul care are cheia și care poate deschide poarta. Numai un sfânt ne poate călăuzi pe drumul tănuit al izbăvirii care este calea interioară și să ne elibereze de suferință, într-un mod în care nu o poate face nici un alt procedeu.

Sfinții din trecut au fost fără îndoială adevărați învățători spirituali, dar acum noi nu putem beneficia de ei. Avem nevoie de un îndrumător spiritual care trăiește acum. După cum un bolnav trebuie să consulte un medic în viață și nu poate fi tratat de unul din trecut - oricât de renumit ar fi fost –

asa avem nevoie și noi de un îndrumător spiritual viu. Numai un îndrumător spiritual viu ne poate ajuta să descălcăm complexitatea vieții care ne prinde în mrejele ei zi de zi.

Un îndrumător spiritual viu este esențial pentru a ne dezvălui realitatea interioară a spiritului. Dacă am fi putut ajunge la realizarea lui Dumnezeu fără un învățător viu, atunci niciodată în trecut nu ar fi fost necesar ca sfinții să vină pe pământ în formă omenească. Dacă sfinții din trecut ne-ar putea ajuta astăzi, ce nevoie ar fi fost ca ei să fi venit vreodată pe pământ? Dacă însuși Dumnezeu, fără mijlocirea unei întrupări omenești vii având însușirile Lui, ar putea înălța sufletele până la acel stadiu spiritual superior, ce nevoie ar fi fost să apară vreodată în lume un îndrumător spiritual? Pe de altă parte, dacă la un moment anumit din istorie a fost necesar să apară un îndrumător spiritual în formă omenească, atunci astăzi există cu siguranță o nevoie la fel de mare. Cert este faptul că pentru calea spirituală un îndrumător spiritual viu este o necesitate absolută. Și Iisus a spus, la timpul său: *“Eu sunt calea, adevărul și viața.”* (Ioan 14:6) Sfinții și misticii din toate locurile și epocile au insistat asupra necesității unei călăuze vii pentru călătoria interioară.

Calea îndrumătorului spiritual

Imaginea noastră despre tărâmurile înalte rămâne doar un concept mental, câtă vreme nu le-am experimentat noi înșine. Este doar o proiecție a minții, o plăsmuire a imaginației. Dar un adevărat îndrumător spiritual sau un sfânt nu se bazează pe concepte mentale, proiecții ale minții sau pe cele citite în cărți. Un adevărat îndrumător spiritual vorbește din propria sa experiență. Întrucât sfinții s-au contopit în cea mai înaltă stare de beatitudine și unitate cu Dumnezeu, ei împărtășesc ceea ce au experimentat ei înșiși.

Adevărații mistici nu ne sfătuiesc vreodată să ne schimbăm religia. Ei vin să unească, nu să dezbine. Soarele are multe raze și ne-ar putea părea diferite unele de altele, dar când privim la sursa lor vedem că ele sunt esențialmente, una. Ne putem referi la Dumnezeu ca fiind Iehova, Iisus, Allah, Krishna, energia cosmică sau cu oricare alt nume, dar tot ceea ce dorim în realitate este să intrăm în contact cu acel Adevăr. Adevărata spiritualitate nu are nici o legătură cu riturile și ritualurile religiilor noastre; ea are legătură numai cu iubirea care se află în fiecare din noi, indiferent în ce fel o manifestăm. În interiorul nostru nu există limitări. Dorim să re-descoperim moștenirea noastră firească - acea comoară care se află în interiorul nostru - iar adevărații îndrumători spirituali vin să ne învețe tocmai modul în care să o realizăm. Ei înșiși s-au contopit din nou cu obârșia lor, căminul de unde venim. Pentru a realiza aceasta ei își părăsesc corpul după voie, parcurg cele mai înalte regiuni spirituale și se întorc după voie pentru a-și îndruma mai departe discipolii și a-i învăța să facă același lucru.

Adevărații îndrumători spirituali nu vin să schimbe lumea. În învățăturile lor, ei arată că lumea aceasta nu este menită a fi un paradis. Dacă s-ar fi intenționat aceasta, marii mistici și sfinți din trecut ar fi făcut-o până acum.

Sfinții ne învață cum să ne focalizăm conștiința și să o contopim cu muzica încântătoare a spiritului lui Dumnezeu. Odată aflați în contact cu muzica interioară, mintea se înalță împreună cu sufletul până când ajunge la propria ei obârșie, unde își regăsește căminul pierdut. Sufletul, care a fost paralizat în labirintul minții, își descoperă identitatea distinctă; biruitor, se contopește și el cu propria sa obârșie.

Semnele unui adevărat îndrumător spiritual

Învățăturile sfinților sunt gratuite, asemenea tuturor celorlalte daruri ale naturii ca aerul, apa și lumina soarelui. Prin urmare, un adevărat îndrumător spiritual nu cere plată niciodată, pentru nimic și nici nu acceptă daruri pentru învățăturile lui. Întotdeauna le împărtășește gratuit. Învățătorul nu cerșește niciodată și nu este povară pentru nimeni, întreținându-se întotdeauna pe sine și familia sa, câștigându-și propriile mijloace de trai. În aceste vremuri și în această eră este foarte greu de găsit un adevărat îndrumător spiritual interesat exclusiv de ajutorarea oamenilor și nu de banii lor. Un îndrumător spiritual adevărat nu este niciodată ostil celor care nu-i împărtășesc convingerile, nici nu se plânge de atitudinea altora. Nu critică nici nu bârfește, nici nu săvârșește miracole asemenea unui magician pentru mulțumirea auditoriului. Este modest, discret și își păstrează ascunse puterile. Un îndrumător spiritual adevărat își învață discipolii cum să mediteze asupra *Cuvântului* (sau *Shabd* în sanscrita) pentru a atinge realizarea lui Dumnezeu și cum să-și trăiască viața cotidiană pentru a întări această lucrare spirituală.

Avantajele de a avea un îndrumător spiritual viu

Numai un sfânt cunoaște totul cu privire la moarte. În clipa morții, atunci când toate ne părăsesc: familia, averea, bunurile, corpul - singurul care rămâne împreună cu discipolul este îndrumătorul său spiritual. El, maestrul-învățător desăvârșit, este întotdeauna cu noi atunci când trecem pragul morții. După moarte el este cel care acționează ca o călăuză a noastră în regiunile spirituale.

Cu cât progresăm mai departe în studiul misticismului, cu atât mai evident devine faptul că nu putem

face nimic fără un îndrumător spiritual viu. Îndrumătorul nostru, prietenul, călăuza, exemplul viu al idealului nostru, devine pilonul central și susținătorul evoluției noastre spirituale.

Nenumărate sunt binefacerile pe care le obținem primind îndrumare și sfaturi din partea unui maestru viu. Aceasta ne dă posibilitatea de a deveni oameni mai buni - mai iubitori, mai eficienți, mai atenți - și să ne îndeplinim mai bine atribuțiile de zi cu zi. El ne ajută să ne înălțăm conștiința deasupra nivelului minții și materiei. Urmând îndrumările lui suntem transformați, întrucât venim în contact cu puterea lui Dumnezeu în interiorul nostru. Magia acestei puteri este cea care ne izbăvește de toate limitările noastre.

Asemenea unui bijutier care luând o piatră brută și îndepărtând tot ceea ce prisosește o poate transforma într-o piatră prețioasă, îndrumătorul spiritual îl face pe discipol conștient de propria sa spiritualitate înnăscută. Atunci când venim în contact cu un îndrumător spiritual adevărat contemporan, ne descoperim propria esență prețioasă și învățăm în ce fel să o dezvoltăm și să o revelăm deplin.

Un îndrumător în viață este pilonul central al structurii de sprijin de care avem nevoie pentru a ne asigura reușita. Ajungând în preajma unui maestru viu, el ne împărtășește patru principii călăuzitoare în vederea atingerii țelului. El ne sfătuiește să fim vegetarieni, să ducem o viață morală curată, să nu folosim droguri sau alcool, să medităm zilnic. Călăuza și cele cinci principii călăuzitoare, reprezintă pilonii pe baza cărora suntem apoi în măsură să edificăm o viață rodnică, plină de sens, echilibrată și fericită.

10.

DE CE VEGETARIANISM ?

În fiecare an se ard mii de kilometri patrati de pădure pentru a-i pregăti în vederea creșterii vitelor. Copaci mari, puternici și frumoși sunt doborâți pentru a planta nutreț pentru vite. Aceasta se petrece la o scară atât de mare încât afectează deja clima planetei. Mai mult, chiar și în zone cu apă puțină, industria cărnii consumă multe mii de metri cubi de apă pentru creșterea păsărilor și a vitelor. De asemenea, pentru a face față cererilor pieții, industria peștelui afectează dramatic echilibrul ecosistemului oceanelor. Mor anual mii de delfini în plasele folosite pentru ton. Au dispărut deja un număr necunoscut de specii acvatice și altele sunt în curs de dispariție. Ecologic și social, prețul plătit este foarte mare. A ne hrăni cu vite, pești, păsări și cu oăle lor este dăunător moralmente, este inutil din punctul de vedere al sănătății și cu mult mai costisitor. Ne putem asigura necesarul de proteine prin hrana de origine vegetală, mult mai simplu și mai economic, fără a fi nevoiți să împovărăm atât de greu animale, păduri, pe noi înșine și planeta.

Toxinele și organismele patogene din carnea animalelor transmit oamenilor diferite boli. Concentrația de acid uric din hrana animală împovărează corpul cu substanțe foarte greu de eliminat și este cauza multor probleme de sănătate. Examinându-ne îndeaproape corpul vom constata că din punct de vedere genetic nu am fost proiectați să mâncăm carne. Dinții și unghiile noastre nu se aseamănă cu cele ale animalelor carnivore, iar intestinalele noastre, spre deosebire de cele ale animalelor carnivore sunt lungi, ceea ce face ca propria

noastră capacitate de eliminare a toxinelor animale să fie periculos de lentă.

Luați în considerare soarta milioaneilor de vaci, oi, pești și găini măcelărite anual pentru noi, spre a fi gătite și mâncate! Le ucidem fără a le acorda vreun gând - fără îndurare - sau în cel mai bun caz o fac pentru noi alții pe care îi avem la dispoziție. Cât de senini suntem și ce puțin ne privește suferința lor! Vom recunoaște vreodată aceste fapte? Și ne vom da seama că tot acest chin este impus, iar toate aceste probleme economice, ecologice și sociale sunt create pentru a ne satisface simțul gustului timp de câteva minute? Ceea ce nu înțelegem este că atunci când ne întemeiem bucuria pe suferința altor făpturi, atragem asupra noastră urmări negative și nedorite.

Unii pot fi vegetarieni de dragul sănătății lor, sau din rațiuni sociale, umane, economice, etice sau ecologice, dar considerentul pentru care sfinții ne sfătuiesc să ne abținem cu desăvârșire de a mânca orice fel de carne, este unul spiritual: *“Ceea ce semeni, aceea culegi”*. Povara acțiunilor distructive săvârșite în trecut pe care o purtăm cu noi este oricum grea și apasă; trebuie să încetăm să sporim această povară cu care ne-am încărcat fără a ne da seama. Dacă semănăm suferință, într-o zi va trebui să culegem suferință. Dacă pentru hrana noastră ucidem sau îi plătim pe alții să o facă, suntem răspunzători pentru fiecare dram de suferință pe care îl provocăm - atragem asupra noastră suferința în măsură egală suferinței pe care o producem. Într-o zi vom avea de suportat consecințele acțiunilor noastre, chiar dacă aceasta ne va obliga să ne întoarcem în creație într-o altă viață. Această lege a compensației echivalente, exact ca și legea lui Newton în fizică, este precisă, implacabilă și imuabilă. Este foarte greu să părăsim acest plan de conștiință dacă sîntem răspunzători, direct sau indirect, de uciderea animalelor. Datoria este prea

mare și va trebui achitată. Acesta este considerentul pentru care adevărații îndrumători spirituali ne sfătuiesc să încetăm să ne hrănim cu sângele și suferința altor ființe, pentru a înceta să sporim povara greutății foarte mari pe care o purtăm oricum.

Un ac în mod firesc este atras de magnet; dar dacă așezăm pe ac o greutate mare, el nu mai poate fi atras de magnet. În mod similar, ne va fi imposibil să avem acea inimă nevinovată care să ne permită să realizăm progrese spirituale, dacă ne încărcăm în continuare cu poveri grele care slujesc la înlănțuirea noastră de nivelele inferioare ale creației.

11.

SĂ DUCEM O VIAȚĂ CINSTITĂ, MORALĂ

Modul în care ne trăim viața, influențează nemijlocit dezvoltarea naturii noastre spirituale. Un comportament moral corect - o spun toți îndrumătorii spirituali - este însuși fundamentul vieții spirituale.

Învățăturile sfinților cu privire la etică se bazează pe recunoașterea acțiunilor benefice și a celor dăunătoare evoluției spirituale. Sfinții nu se preocupă de moralitate exclusiv de dragul moralității. Ei sunt preocupați să ne facă să înțelegem legea acțiunii și reacțiunii care conduce lumea. Ei vor să ne ferească de capcane și de amăgiri. Ei știu că în obsesia noastră pentru plăceri căutăm fericirea acolo unde putem fi doar dezamăgiți, nefericiți și înrobiți. Principiile morale călăuzitoare pe care ni le arată sfinții au menirea de a ne feri să intrăm în cercul vicios al acțiunilor și reacțiunilor care ne leagă de creație.

Problema sexului

Misticii ne sfătuiesc să ne disciplinăm sexualitatea, pentru că ea atrage atenția noastră în jos, spre corp. Țelul nostru este să ne înălțăm atenția - să ne ridicăm nivelul de conștiință - dacă vrem să ne dezvoltăm spiritualitatea. Orice ne atrage atenția asupra obscurelor plăceri senzuale ale corpului ne coboară în lume și astfel slujește la o mai strânsă legătură cu creația materială.

Stanley White, analizând în cartea sa «Eliberarea Sufletului» problemele morale cu care se confruntă discipolul pe calea spirituală, atrage atenția că mulți îndrumători spirituali sunt căsătoriți. El spune: *“Ei ne arată că oricine poate, ducând*

o viață de familist, să practice totuși cu succes calea mistică. Dacă ducem o viață de bun simț, înfrânată, vom constata că meditația ne va detașa treptat de necesitățile fizice. Atunci nu vom resimți “pierderea” activității sexuale, căci mintea va fi aflat o bucurie mai înaltă (în interior) și va renunța de bună voie la plăcerile asociate cu sexul. Misticii sunt foarte practici; ei știu că nu vom putea înceta să ne dedăm plăcerilor sexului din chiar clipa în care ajungem pe Cale. Ei învață că retragerea trebuie să fie lentă și treptată. De aceea ne îngăduie să ne satisfacem în continuare nevoile trupești, până când atingem stadiul în care necesitatea este învinsă prin atașarea noastră de spiritul din interior. ”

“Practic, în timp, interesul și nevoia noastră de sex descresc pe măsură ce realizăm un progres spiritual înlăuntrul nostru. O viață de celibat ar fi nepractică pentru toți, exceptând o mână de oameni care a depășit în fapt această nevoie. Iar un celibat “forțat” nu va realiza nimic, întrucât mintea se va revolta permanent din cauza reprimării. Prin urmare este evident că porunca sfinților de a duce o viață morală curată, în granițele căsătoriei, având drept țel final o detașare lentă și treptată - prin atașarea de puterea din interior - este unica metodă rezonabilă cu ajutorul căreia pot fi depășite nevoile trupești. ”

Mulți oameni dornici de a-și dezvolta înțelegerea spirituală încearcă să supună mintea pe o cale sau alta. Mintea este cea care ne împiedică să percepem spiritul. Unii practică diferite forme de penitențe sau duc o viață de totală austeritate. Ei speră să desprindă astfel mintea cu forța, de bucuriile lumii. Dar dacă nu îi oferim minții o altă sursă de plăcere, dacă nu reușim să o atașăm de o altă sursă de încântare mai îmbietoare, la un moment dat ea se va răzvrăti. Călugărul care se reîntoarce în lume după ce a ajuns la o strictă disciplinare de sine, poate fi

depășit dacă are de înfruntat ispitele lumii. Își poate pierde chiar și auto-controlul de care dispune un om obișnuit. Dacă mintea este pur și simplu obligată și îngrădită și forțată să se supună, când este eliberată se întoarce adeseori la plăcerile trupului cu o forță îndoită.

Detașarea de plăcerile senzuale nu se poate realiza prin reprimare. Nici așa cum își închipuie unii că dedându-ne lor, ne-am putea înălța deasupra plăcerilor simțurilor. Ca și cum am încerca să stingem un foc punând gaz peste el; mintea va deveni doar mult mai activă. Prin îngăduință nu va deveni niciodată sătulă. Mai curând, îngăduința îi va spori dorințele. Sfinții sugerează o altă metodă. Ei ne sfătuiesc să atașăm mintea de ceva mai înalt, de ceva care să-i ofere mult mai multă bucurie decât plăcerile simțurilor - iar această bucurie mai înaltă este contactul nostru cu Cuvântul. Cuvântul este izvorul primordial de bucurie pură și permanentă. Extazul divin care are loc la contactul cu acea Melodie fără sfârșit, ne produce o astfel de încântare interioară încât niciodată nu ne săturăm de ea. În comparație cu aceasta, vom constata că lucrurile lumești ne par insipide și lipsite de însemnătate. Numai pe această cale ne putem într-adevăr detașa.

Detașarea nu se poate realiza niciodată în gol. Numai atașarea de ceva mai bun - de *Cuvânt* - poate duce la adevărata detașare de lume.

Mai puțin înseamnă mai mult

Sfinții ne sfătuiesc să fim cinstiți în relațiile cu ceilalți oameni, iar codul nostru moral să fie una cu viața noastră. Ei acordă o mare însemnătate câștigării mijloacelor de existență de către fiecare din noi, căci dacă trăim pe socoteala altora ridicăm o altă opreliște în calea evoluției și dezvoltării noastre. Fiind povară pentru alții, facem datorii care, spre a fi

achitate, măresc timpul pe care îl avem de petrecut în acest plan de conștiință.

Adevărații îndrumători spirituali reprezintă pentru noi exemple de viață curată. Ei se întrețin singuri, fără ca prin aceasta să renunțe la calea lor. Ei nu acceptă niciodată bani de la discipoli pentru folosul lor personal. Relațiile lor cu toți oamenii sunt sincere și directe. Ei dovedesc clipă de clipă că fericirea nu constă în avere și în bunuri, ci într-o inimă plină de mulțumire.

În această eră materialistă s-a născut convingerea că pentru a fi fericiți avem nevoie de cât mai mult din toate. Nici nu ne dăm seama că atunci când înlesnirile materiale și siguranța noastră devin pentru noi lucrul cel mai important, viața noastră interioară începe să se ofilească. Atașându-ne de bani, de posesiuni și de obiecte ale lumii, ne întărim ego-ul: centrul nostru lăuntric sau echilibrul nostru slăbesc, iar în acest proces ne înstrăinăm noi înșine de ceea ce suntem. În acest fel ne pierdem pacea minții și posedați de posesiunile noastre și de ambiții, devenim anxioși și tensionați.

În încercarea ei permanentă de a ignora realitatea implacabilă a impermanenței noastre, mintea se amăgește pe sine printr-o permanentă activitate, străduindu-se să adune mai multă avere, mai multă putere și mai mult din tot ce o satisface. În acest scenariu putem deveni toți cu multă ușurință drogați de activitate; dar de fapt nu obținem mai mult decât struțul care își ascunde capul în nisip și crede că nu-l mai vede nimeni. Sfârșitul nostru va veni cu siguranță cândva, oriunde ne-am ascunde și orice am face.

În tentativele noastre de a ne afla fericirea în lucruri din exteriorul nostru, am sporit complexitatea vieții până la un punct fără întoarcere. Am îngăduit reclamelor comerciale să ne spele creierile, creându-ne necesități artificiale care în fapt nu

ne sunt necesare. Prin acest proces ne-am modelat pe noi în conformitate cu raiurile făgăduite de televiziunile comerciale și ne-am repezit direct în capcanele lor ademenitoare.

Mass-media comercială, chipul lăcomiei omenești, a înlocuit valorile noastre spirituale cu idealuri materiale. Consumul ne dictează modul de viață. A merge la cumpărături a devenit un înlocuitor pentru experiența religioasă, iar complexele comerciale sunt acum noile locuri de închinare. Trebuie să ținem pasul cu unii și cu alții și cu ceea ce revărsă asupra noastră media. Cărțile de credit ne ajung cu greu. Dacă avem o casă pentru iarnă, una pentru vară, un apartament la ocean și o cabană în păduri, suntem încă nemulțumiți.

Câte cămăși putem purta într-o zi? Câte rochii putem etala într-o seară? În câte camere putem dormi noaptea? Chiar dacă am reuși să dobândim acele lucruri materiale care reprezintă ultimul cuvânt în materie - un Rolls de comandă, poate, sau un avion cu reacție privat, ce vom face dacă ne vom da seama că tot nu suntem fericiți? Ne vom asemena câinelui care fuge bezmetic după o mașină până când o ajunge din urmă, dar apoi vede că nu știe ce să facă mai departe...

Lăcomia este catastrofală. Lăcomia ne orbește. Îi face pe oameni să fie atât de obsedați să-și capete porția ochită de ei din proverbialul cozonac, încât sunt gata să-și vândă sufletele. În mioapele lor pretenții pentru satisfacții, oamenii devin sălbateci fără să-și dea seama. Să ne amintim de modul în care am secătuit unele resurse ale pământului pentru a ne satisface lăcomia. Atunci când aceasta ne avantajează, facem compromisuri cu principii despre care susținem că sunt importante pentru noi. Atunci când ne convine găsim justificări chiar unor acțiuni ale noastre pentru care pe alții îi condamnăm.

Lăcomia și neîncetata goană pentru propria satisfacere aspresc inima, dispersează mintea și risipesc energie

prețioasă, făcând deosebit de dificil de realizat evoluția spirituală.

Bogat este nu cel care are mai multe, ci acela care este mulțumit cu ceea ce are. Ne-am ridicat standardul de viață dar, din păcate, în ceea ce privește standardul nostru de mulțumire nu am realizat nimic. Mulțumirea a devenit un cuvânt aproape străin în vocabularul nostru actual și totuși posedăm cu atât mai mult decât ne trebuie de fapt!

Dacă ne vom lua osteneala să analizăm, vom constata că nu avem nevoie de atât de multe. Nevoile noastre nu sunt chiar atât de mari. Viața este foarte simplă. Noi suntem cei care o complicăm. Cu cât mai multe posedăm, cu atât mai mult suntem posedați; cu cât avem mai puține, cu atât mai puțin suntem posedați.

Maharaj Charan Singh, într-una din conferințele sale reproduse în « Comoară de Necuprins » spune: *“Pe oricine întrebi, vei constata că nu are timp. Muncitorul nu are timp; inginerul nu are timp; industriașul nu are timp. Cine are timp pentru a se destinde? Cine are unele clipe de tihnă? Nimeni. ”*

“Ce am dobândit, deci, prin tot acest proces, prin toată această dezvoltare? Nu putem obține o oră pentru noi înșine, nici măcar o jumătate de oră în care să ne relaxăm. Fiecare suferă de o stare de încordare mentală - fiecare chip reflectă tensiune - nimeni nu pare a fi relaxat. Oamenii nu pot sta împreună și să-și risipească tensiunea în voie bună și râs. ”

“Rezultatul se constată în frecvența sporită a bolilor de inimă, în diabet și tensiune arterială mărită. Întreaga noastră viață a devenit artificială. Am uitat să râdem, am uitat să vărsăm lacrimi. Surâsul nostru a devenit artificial, lacrimile artificiale. ”

“Nu este în totalitate vina dezvoltării. Am devenit prizonierii lucrurilor pe care ni le-au oferit dezvoltarea și

progresul. Aceste lucruri au fost destinate beneficiului, folosului nostru; nu noi am fost destinați folosului și beneficiului lor. Dar noi am devenit robii mașinăriei, nu posesorii ei. Noi suntem posedați de ea, nu noi o posedăm. Trebuie ca noi să devenim proprietarii, stăpânii acestui întreg progres. Fiecare om trebuie să aibă hrană suficientă, acoperiș deasupra capului, trebuie să fie relaxat, trebuie să fie scutit de încordare. În mintea nimănui nu trebuie să existe tensiuni. ”

“Părinții trebuie să-și iubească copiii, iar copiii trebuie să fie respectuoși cu părinții lor. Acestea sunt valori ale vieții pe care le prețuiește orice ființă omenească. Sunt valorile fundamentale ale vieții. Dacă valorile vieții sunt pierdute, atunci care este avantajul acestei dezvoltări? În ce constă binefacerea acestui întreg progres? ”

“Nu sunt împotriva dezvoltărilor moderne și a actualei civilizații. Dar cu nici un preț nu trebuie să facem compromisuri cu valorile fundamentale ale vieții omenești. Trebuie să avem tihnă. Trebuie să ducem o viață simplă, destinsă și fără tensiune. În familie trebuie să existe unitate și pace, respect pentru părinții noștri, iar noi trebuie să avem grijă de copiii noștri. Hrana și mediul nostru trebuie să fie sănătoase. Trebuie să fim plini de simpatie și folositori celorlalți. Aceasta este direcția în care trebuie să ne conducă dezvoltarea noastră“.

Dacă ne edificăm lumea pe falsele promisiuni pe care ni le prezintă mass media - toate fiind bazate numai pe lăcomie - artificialitatea și superficialitatea ei ne vor distruge. Dacă irosim oportunitatea de a ne dezvolta deplin, ne vom pierde șansa de a ajunge la pacea permanentă a minții și la neasemuita bucurie și fericire care se află în interior.

12.

ÎNTUNECAREA VIZIUNII NOASTRE

Drogurile: false porți ale percepției

Țelul vieții spirituale este eliberarea de amăgire. Dacă consumăm substanțe care modifică activitatea minții, indiferent dacă sunt naturale sau chimice, putem experimenta cu succes realități sau stări de conștiință diferite, dar nici una din ele nu dăinuie și ele se limitează la domeniul minții. Ar fi foarte simplu dacă, luând o pilulă, am putea să ne ridicăm în permanență conștiința, dar din nefericire nu este posibil. În clipa în care dispare efectul drogului, omul este același cu cel dinainte. Experiențele cu droguri sunt doar stări mentale și nu au nimic comun cu experiența spirituală; de aceea, experiențele celor care iau droguri diferă între ele. Dar experiențele spirituale nu diferă una de alta. Toate experiențele spirituale sunt negreșit aceleași.

Drogurile pot facilita o ușoară concentrare fizică și le pot provoca subiecților o transă parțială sau o aparentă stare de beatitudine, dar atunci când incursiunea s-a sfârșit, se termină și experiența. Chiar dacă ei văd ceva într-o stare alterată de conștiință, nu au control asupra ei, în timp ce asupra experienței spirituale avem controlul. Prin practică spirituală ne putem ridica nivelul de conștiință și să străbatem tărâmurile spirituale atunci când dorim și în același mod ne putem întoarce la nivelul de conștiință al corpului oricând o dorim.

Experiența spirituală dezvoltă cunoștința noastră asupra sufletului și ne transformă în oameni cu mult mai puri și mai buni. Nu mai suntem jertfele simțurilor noastre; ne

controlăm mintea, iar mintea începe să controleze simțurile. Însă prin folosirea drogurilor rămânem robii atât ai simțurilor cât și ai minții. Creându-ne și mai multe iluzii, nu ne vom ajuta să ne trezim din amăgirea în care oricum ne aflăm.

Alcoolul: mesaj de moarte într-o sticlă

Nu este nevoie de multă logică care să susțină necesitatea abținerii de la băuturi alcoolice. Știm cu toții cât de nesăbuiți devenim când suntem beți și ce crime și nebunii se comit sub influența alcoolului. Folosirea lui ne întunecă viziunea și ne alterează simțul valorii într-atât încât ne pierdem discernământul și nu suntem în stare să vedem ce acțiuni ne vor face rău nouă înșine sau altora.

Concentrarea este o parte esențială a meditației. Concentrarea cere să fim atenți la noi înșine și vigilenți. Dacă ne aflăm sub influența drogurilor sau a alcoolului, ne putem simți bine un timp și să ne cufundăm în uitare, dar o practică spirituală serioasă este imposibilă sub influența alcoolului sau a drogurilor, oricare ar fi acestea.

13. MEDITAȚIA

Dezvoltarea spirituală reală poate fi realizată numai prin practicarea meditației. Există multe moduri de a medita, iar scopul și rezultatele lor variază, dar cel înfățișat aici este dedicat tehnicii unirii sufletului cu puterea primordială sau *Shabd* în sanscrită. Este menit exclusiv contopirii noastre cu obârșia noastră.

Pentru a putea realiza contactul cu această putere care se manifestă în interiorul nostru în forma luminii și sunetului interior, trebuie să ne conformăm tehnicii de meditație prescrisă de un îndrumător spiritual care este el însuși în contact cu ea și care ne poate învăța această tehnică. Dacă avem un aparat de radio deconectat de sursa sa de energie, este evident că nu vom putea capta cu ajutorul lui nici un fel de muzică. Pentru a acorda aparatul la o frecvență de emisie va trebui să găsim un mod de a conecta aparatul la o sursă de energie. În mod asemănător, un adevărat îndrumător spiritual actualmente în viață, fiind în rezonanță cu sursa de energie care a creat universul, ne poate arăta cum să ne conectăm din nou la muzica spirituală interioară care răsună în interiorul fiecăruia dintre noi.

Călătoria interioară

Viața poate fi considerată un parcurs. Prima lui parte este cea pe care o străbatem acum, în care intrăm în legătură cu lumea prin simțuri. Deși este posibil să fi trăit multe momente de fericire, au existat de asemenea din belșug dezamăgiri și suferință. Așa-zisele plăceri de care ne putem bucura la acest nivel se transformă întotdeauna în suferințe, în cele din urmă. Limitați de simțurile noastre și de atașamentele lumești care ne

țin în robie, rămânem îngrădiți în această lume, uitând cu desăvârșire orice altceva. Nu avem nici o bănuială despre cea de a doua parte a parcursului - parcursul spre interior.

Începând cea de a doua parte a traseului, se ajunge la o fericirea constantă. Aceasta se realizează prin meditație. Ea începe se se producă din momentul în care începem să ne ridicăm conștiința din corp și să o concentrăm în focarul ochiului spiritual. Focarul acesta este reședința firească a minții și a sufletului, în corpul fizic - un punct situat aproape de jumătatea distanței și ușor mai sus de cei doi ochi. Este un punct spiritual subtil și nu poate fi găsit disecând corpul. În acest punct subtil mintea și sufletul sunt întrepătrunse, înnodate laolaltă, fiind punctul de repaus al conștiinței noastre în starea de veghe. Aici este locul în care, dacă ne înălțăm conștiința la acest nivel, intrăm în contact cu *Shabd*, sau muzica fermecată a lui Dumnezeu.

Aceeași minte care gonea în permanență după plăcerile simțurilor este deplin îmblânzită, plăcerile lumii devenind cu totul insipide atunci când, prin meditație, venim în contact cu beatitudinea muzicii divine. Modelarea vieții noastre în vederea atingerii acestui țel, o va face să fie plină de sens și meritând a fi trăită.

A muri rămânând viu

Este adevărat că în interiorul nostru se află comoara *Shabd*-ului. Este bogăția noastră, ea se află aici pentru noi, dar o vom descoperi numai atunci când vom practica tehnica meditației împărtășită de către un îndrumător viu - un maestru desăvârșit al spiritului.

Numai un mistic adevărat în viață ne poate transmite tehnica meditației prin care ne retragem conștiința din întregul corp, până la centrul ochiului spiritual, unde ajungem în contact

cu curentul Sunetului sau *Shabd* în sanscrită. Misticii vorbesc despre acest proces al meditației ca fiind “*a muri rămânând viu*”.

După cum s-a spus mai înainte, atunci când vine moartea, sufletul nostru se retrage începând de la tălpile picioarelor în sus și ajunge în centrul ochiului spiritual. La început se răcesc picioarele, membrele și întregul corp amortește, iar organele corpului încetează să funcționeze. Atunci când sufletul trece prin centrul ochiului spiritual, corpul lipsit de suflet nu poate supraviețui și murim.

Prin același proces, în meditație trebuie să murim fiind vii. Potrivit învățăturilor sfinților, meditația este procesul prin care întreaga conștiință vitală părăsește partea inferioară a corpului iar curenții sufletului sunt concentrați în ochiul spiritual. Atunci suntem capabili să străpungem planul material și atunci începe adevărata călătorie a sufletului acasă.

Diferența esențială între moartea obișnuită și a muri rămânând viu este aceea că în meditație nu este întreruptă legătura sufletului cu corpul. Organele corpului continuă să funcționeze iar sufletul se reîntoarce în corp la sfârșitul timpului de meditație.

Atunci când atenția funcționează mai jos de ochi, suntem morți în ceea ce privește viața adevărată și veșnică; când atenția este retrasă și concentrată în centrul ochiului spiritual, devenim cu adevărat vii și suntem morți în ceea ce privește lumea.

A birui moartea

Unul din beneficiile învățăturilor sfinților este faptul că discipolul trece pragul morții într-o stare conștientă de fericire. Este experiența discipolilor care au urmat cu sârguință instrucțiunile unui îndrumător spiritual adevărat. Aceasta nu

este doar o poveste sau parabolă luată din vreo carte sfântă sau scriptură. Cei care urmează cu strictețe instrucțiunile unui îndrumător spiritual adevărat, pot atinge stadiul de a muri în fiecare zi, rămânând vii. Odată ce realizează această înaltă treaptă, ei pot ajunge în regiuni superioare și apoi să se întoarcă în același corp fizic, după voie. Pentru ei Dumnezeu este o realitate vie. Acești discipoli au biruit moartea.

Preocuparea supremă în spiritualitate este aceea de a muri rămânând viu, pentru că numai după o astfel de moarte sufletul devine într-adevăr viu. A muri rămânând viu nu are nici o legătură cu arderea sau îngroparea, sau cu sinuciderea. Dimpotrivă, cel care învață acest meșteșug poate pune capăt pentru totdeauna ciclului nașterilor și renașterilor și poate trăi veșnic. Fiind în stare să treacă porțile morții, discipolul pierde orice teamă.

Niciodată nu vom putea înfăptui viața adevărată câtă vreme nu depășim domeniul morții, sau cu alte cuvinte, câtă vreme nu suntem renăscuți în regiunile subtile superioare. De aceea a spus Iisus: *“Dacă un om nu se naște a doua oară, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu.”* (Ioan 3:3). Cel care își perfecționează această tehnică nu va mai fi nevoit niciodată să se întoarcă la suferința acestei lumi.

Rezultate imediate?

Moartea în timpul vieții nu se realizează cu ușurință. Numai cei care și-au biruit mintea, și-au anihilat toate dorințele și râvnirile și au nimicit ego-ul pot cunoaște această experiență. Lucrul nu este atât de simplu pe cât ar putea părea. Nu este la fel de ușor de realizat pe cât este de ușor de citit sau de vorbit despre el, căci îl poate realiza numai cel care renunță la lume. Câtă vreme dorințele lumești asaltează corpul, sufletul

nu îl poate părăsi. Numai detașându-ne de corp și de minte putem muri rămânând vii.

Unii oameni cred în mod greșit că ne putem contopi cu conștiința lui Dumnezeu în decursul unei clipe. Dar în spiritualitate nu există scurtături. Adevărata alchimie este procesul transmutării metalelor inferioare (această viață muritoare) în aur (nemurirea), iar pentru aceasta se cere timp și străduință. Să nu ne facem nici o iluzie! Realizarea acestei stări nu se face peste noapte. Este un proces constant de transformare, nu de informare.

Când întreprindem ceva suntem adesea nerăbdători să vedem rezultate rapide. A fi interesați de rezultate poate fi pozitiv în lumea afacerilor, dar în spiritualitate lucrurile sunt diferite și adesea par contradictorii. Primul lucru - dacă vrem rezultate - este să uităm de rezultate.

La început trebuie să dăm mai puțină atenție rezultatelor și mai multă atenție efortului. Această atitudine ne ajută să fim mai eficienți în truda noastră și să rezolvăm cu promptitudine problemele. Atunci când ne îngrijim de clipa de față, de la sine ne îngrijim și de viitor.

Atitudinea necesară în spiritualitate este diferită de cea necesară în lumea materială. Spiritualitatea ne solicită să ne modificăm viziunea asupra lumii, să devenim mai modești în abordarea vieții - fără mari așteptări - exact la fel ca și copilul care învață să scrie. Copilul este absorbit de învățare, doar practicând și făcând aceasta - de fapt fără nici un fel de așteptări. Pentru a ajunge de la stadiul de novice la cel de cunoscător, transformarea cere timp; cere răbdare, voința de a face efortul și voința de a lupta.

Luptătorul interior

Mintea noastră superioară și tendințele noastre inferioare rivalizează până la sfârșit. Aceasta este o luptă de o viață, iar bătălia continuă până când una din părți este victorioasă. Pentru a câștiga această luptă trebuie să ne bazăm pe rezistență, pe propriul nostru efort și pe îndrumarea și susținerea îndrumătorului spiritual în viață. Dacă vedem lumea așa cum este, dacă suntem osteniți să fugim de noi înșine și de suferința singurătății, dacă ne dăm seama că nu facem decât să căutăm pretutindeni substitute pentru iubire, atunci nu avem altă alegere decât să fim suficient de îndrăzneți pentru a lupta.

Această luptă interioară va fi dură. Suntem dispuși să trecem prin încercarea grea a desprinderii de atașamentele noastre? Dacă da, suntem pregătiți pentru a face sacrificiile necesare dobândirii unui nou fel de a vedea și de a acționa? Să ne gândim. Există multe căi spirituale. Această cale anume nu este menită tuturor. Ea cere mult curaj, răbdare și tenacitate.

O anecdotă din viața lui Picasso ilustrează aceasta: vizitând una din ultimele lui expoziții, o doamnă s-a apropiat de el și i-a spus: *“Maestre, picturile dv. sînt minunate, dar spuneți-mi, un copil nu ar picta și el în același fel ca dv.?”* *“Ba da, aveți totală dreptate”,* i-a răspuns Picasso, *“singura diferență este că mie mi-a luat nouăzeci de ani din viață ca să pictez ca un copil”*.

Lui Picaso i-a trebuit o mulțime de timp, muncă grea și răbdare pentru a deveni din nou asemenea unui copil. Și noi de asemenea avem de muncit din greu. Dar vom putea readuce în viețile noastre acea nevinovăție, simplitate și curățenie. Bizuindu-ne pe cei cinci piloni ai spiritualității, întreaga noastră viziune asupra lumii se va schimba, va fi mai destinsă, mai plină de iubire și mai rodnică.

Picasso a fost nevoit să se dezvețe de tot ceea ce a învățat pentru a deveni din nou simplu. Acesta este modul de abordare de care avem nevoie în viața noastră. Atunci când suntem axați pe spiritualitate, trăim în prezent, în aici și acum, iar problema rezultatelor nu trebuie să ne-o punem. Ne orientăm către rezultate atunci când nu vrem să fim acolo unde suntem; atunci când ocolind efortul dorim să ajungem la rezultate - ratând prilejul de a ne bucura de efortul în sine. Meditația este efortul fără de efort, care readuce în viața noastră simplitatea și puritatea.

Să ne desprindem de atașamente

Meditația este leacul care ne va vindeca de suferința pe care am atras-o asupra noastră. Dacă vrem ca acest leac să acționeze, trebuie să abandonăm multe atașamente și obiective fără sens care complică și mai mult iluzia în care trăim. Numai prin meditație putem învăța să ne desprindem de atașamente înainte de a muri.

Viața noastră nu trebuie să graviteze în jurul nici unor atașamente - fie față de oameni, de animale, obiecte, ocupații, roluri sau proiecte. Liniștindu-ne mintea, meditația ne ajută să gândim mai limpede și să considerăm fiecare lucru în perspectiva cuvenită. Prin practicarea meditației devenim conștienți că vom mai fi în această lume doar un timp. Nimic nu ne aparține și noi nu aparținem nimănui. Suntem cu toții doar în trecere. Nu există aici nimic de care să devii dependent - ne putem debarasa de atașamente, ne putem debarasa de tot ceea ce nu dăinuie.

Meditația ne face să devenim conștienți că totul în viață este tranzitoriu. Oricât timp am consacra unui lucru, fie acesta propriul nostru corp, o altă persoană, o ocupație sau orice altceva, în cele din urmă, în momentul morții, va trebui să

ne desprindem de ele. Fie că o dorim sau nu, va trebui să ne desprindem de toate. Iar ceea ce ne spun misticii este să ne desprindem, în inima noastră, de toate aceste atașamente înainte de a muri, iar cu cât ne vom desprinde mai curând de ele, cu atât vom fi mai fericiți.

Așa cum s-a afirmat mai înainte, în meditație învățăm să ne liniștim mintea. Când mintea devine liniștită începem să ne dăm seama că noi înșine suntem altceva decât mintea. Meditația ne ajută să ne eliberăm de obiceiul de a judeca, care ne întărește ego-ul și ea ne face liberi de procesul de gândire în care se făuresc iluziile noastre. Când mintea devine liberă de judecare iar șuvoiul gândurilor se astâmpără, începem să ne dăm seama care este starea noastră de fapt. S-ar putea ca aceasta să nu ne placă. Dar singura cale de a face vreun progres este să ne acceptăm demonii secreți și să ne recunoaștem slăbiciunile, iar apoi să acționăm asupra lor. Alcoolicul, cel dependent de droguri sau obsedatul, nu pot începe să se vindece până când nu recunosc și nu acceptă problema fundamentală. Este esențial să ne cunoaștem pe noi înșine așa cum suntem, înainte de a ne putea schimba.

Atașamentele și obsesiile de care ne agățăm cu atâta înverșunare ne fac doar să suferim; ne amână călătoria spirituală și ne fac mai dificil începutul unui mod de a trăi plenar. Ele prelungesc iluzia că noi aparținem acestei lumi. Dar noi nu suntem de aici. Nu aici este casa noastră adevărată. Aici totul este în schimbare permanentă și nu va dăinui. Singurul lucru care există aici și este permanent, este sinele nostru adevărat, *Shabd*, care este Conștiință eternă, existență eternă și fericire eternă. Singura modalitate de a intra în contact cu acest sine etern, de a ne da seama cine suntem de fapt, este meditația.

Numai meditația pătrunde destul de adânc pentru a nimici rădăcina problemelor noastre. Gândirea intențională,

afirmațiile mentale și alte tipuri de terapie zgârie doar la suprafață. Ele pot funcționa un răstimp, dar după o vreme efectul lor trece, iar noi ne întoarcem la comportamentul nostru obișnuit. Metodele acestea se aseamănă cu aspirina folosită împotriva cancerului. Meditația asupra Cuvântului - *Shabd* - acționează la rădăcina problemelor noastre, dizolvându-ne atașamentele, punându-ne în contact cu izvorul primordial de forță și de bucurie.

Meditația ne ajută să ne dezvoltăm calitățile pozitive latente. Ea dizolvă blocajele care le împiedică să apară la suprafață. Prin practicarea corectă a meditației ajungem mai aproape de miezul ființei noastre, iar atunci calitățile noastre pozitive încep să se manifeste de la sine. Ele se ridică la suprafața ființei noastre la fel de firesc cum se ridică smântâna deasupra laptelui. Prin meditație, tendințele noastre inferioare se transformă în opusul lor - mânia devine seninătate, pofta devine indiferență, lăcomia devine mulțumire, ego-ul devine smerenie, atașamentul devine iubire adevărată.

Pe măsură ce devenim conștienți de *Shabd*, în interiorul nostru, suntem martorii unei schimbări radicale a atitudinii noastre față de viață. În mod firesc ne ordonăm prioritățile și facem efortul de a ne comporta într-un mod care să fie în concordanță cu ceea ce suntem noi și cu lumea. Problemele noastre nu dispar, dar suntem mai puternici și mai bine înzestrați pentru a le face față. Nu ne mai pierdem echilibrul și ne menținem pacea interioară.

Pacea pe care o aflăm prin meditație este independentă de orice factor exterior. În acea pace suntem conștienți de realitate. Meditația ne face să fim mai focalizați, mai îndemânateci și mai eficienți în tot ceea ce facem. Prin meditație dăm vieții noastre un sens și ne purificăm pe noi înșine. Ea înlătură tensiunile și mizeria care ne asaltează

mintea. Meditația liniștește mintea, meditația ne învie sufletul. Meditația ne face conștienți de adâncă iubire prezentă înlăuntrul nostru; este singurul mijloc de a cunoaște, de a experimenta și de a ne înapoia la Dumnezeu.

14.

LIMITELE NOASTRE ÎN IUBIRE

Iubirea - ne învață sfinții - este forța cea mai desăvârșită și mai de neclintit în viață. Iubirea, mai mult decât orice altceva, ne conduce către o viață echilibrată și fericită. Dar până când iubirea nu devine însușirea noastră de căpătâi, mintea și simțurile vor continua să-i îngrădească libera desfășurare.

Limitele cunoașterii

Iubire este alt nume pentru spiritul lui Dumnezeu, care este o realitate nemărginită și atotputernică. Intellectul este capabil doar să raționeze și să evalueze. El nu poate sesiza eternul și nemuritorul, care poate fi sesizat numai de suflet. Pe Dumnezeu nu ni-l putem închipui, pentru că realitatea care este Dumnezeu este mai presus de percepția minții și intelectului omenesc. Gândind doar, nu putem avea nici o experiență a Lui, chiar dacă am citi sute de cărți și am înțelege mii de gânduri.

Este necesar să acceptăm cu înțelegerea noastră unele din limitările noastre care ne îngrădesc atunci când abordăm un domeniu atât de grandios. Stanley White, în « Eliberarea Sufletului », descrie atributele lui Dumnezeu. El spune: *“Mintea noastră, așa cum recunoaște știința, este o entitate finită. Aceasta presupune că ea are limitări. Ea poate face atât cât este în stare, mai mult nu. De exemplu, putem multiplica în minte forme, fără ajutorul hârtiei și a creionului, dar putem să o facem până la o anumită limită, după care suntem depășiți. Putem auzi sunetele numai din zonele de audibilitate specifice nouă, deși spectrul audibil se întinde mai sus și mai jos decât pragul nostru de audibilitate. Nu putem*

percepe prezența razelor X, infra-roșii sau ultraviolete, dar aceasta nu înseamnă că ele nu există. Mai curând, aceasta arată că suntem incapabili să le discernem existența prin intermediul simțurilor noastre. ”

“În chiar această clipă suntem bombardați de unde radio de la stațiile noastre locale de emisie, dar nu le putem sesiza existența până când nu ne “acordăm” la frecvența lor cu ajutorul unui aparat de recepție special conceput. Puțini dintre noi sunt atât de nesăbuiți încât să conteste existența transmisiunilor de radio și televiziune, doar pentru că nu le putem sesiza fără ajutorul aparatelor, numai prin simțurile noastre. Aici ne confruntăm cu un principiu important al vieții... Sunt lucruri care există și care nu pot fi percepute de simțuri. ”

... ”Mari îndrumători religioși au afirmat că Dumnezeu este infinit. Aceasta înseamnă că El este lipsit de orice limitare, de orice natură. Cum poate o entitate finită (mintea) să cuprindă ceva infinit, ca Dumnezeu? Este evident că ne-am ciocnit aici de o problemă dificilă: cum poate înțelege mintea ceva care este mai mare decât ea însăși? ”

.... ”Căutați să vă amintiți ceea ce ați citit, că s-ar putea să nu fie posibilă explicarea în amănunt fie și a unui singur concept, întrucât nu există cuvinte care să transmită experiența care are loc dincolo de tărâmul minții și materiei... Întrucât cuvintele sunt ale minții, ele nu pot comunica o realitate mai înaltă decât cea experimentată de minte. Odată stabilit acest lucru cu fermitate în conștiința noastră, să încercăm acum să folosim cât mai bine cuvintele, într-o încercare de a alimenta viziunile spirituale ale minții de care ea să poată beneficia. ”

Numai acea cunoaștere care este folosită în încercarea de a-l înțelege pe Dumnezeu și adevărul nostru

sine este benefică, în ultimă analiză. Orice altă cunoaștere, deși ar putea fi utilă altor aspecte ale vieții, este prea superficială pentru a ne ajuta să ajungem în contact cu sinele nostru real și să cunoaștem înlăuntrul nostru puterea Creatorului.

Putem cunoaște această putere experimentând-o, nu citind sau gândind la ea. Pentru a o experimenta, trebuie să atingem regiunile de conștiință pură din interiorul nostru. Prin cuvintele "*viață spirituală*" înțelegem o viață de comuniune cu această putere, nu o viață cheltuită pentru a gândi, a citi sau a discuta despre ea.

Dumnezeu este omniprezent, în fiecare particulă a creației. El este prezent de asemenea în fiecare din noi, căci nu suntem noi parte a creației? În mod caracteristic, fiind ființe omenești, noi ne îndreptăm eforturile pentru aflarea Lui înspre exteriorul nostru. În mod caracteristic, niciodată nu luăm în considerare eventualitatea de a-l căuta în interior. Aici este un aspect important al învățăturilor sfinților, care ne arată eroarea noastră și ne îndrumă unde trebuie să căutăm pentru a-l afla pe El. Principiul este simplu: Creatorul pe care îl căutăm nu poate fi aflat în exterior. Creatorul trebuie cunoscut în interiorul corpului omenesc.

Odată ce am realizat puterea lui Dumnezeu în interiorul nostru, ne vom putea depăși conceptele limitate și ne vom da seama că El se află pretutindeni - nu există loc în creație unde El nu se află. Sfinții spun că nu-l putem vedea pe Dumnezeu în creație dacă nu l-am experimentat mai întâi în interiorul propriei noastre ființe.

Limitele ritualurilor și ceremoniilor

Toate religiile predică omenirii aceleași adevăruri etice și spirituale. Învățăturile lor fundamentale spun că

oamenii trebuie să aibă un comportament bun, să aibă credință în Creator și să atingă comuniunea cu El.

Religiile contemporane ne cer să venerăm sau să ne închinăm unor mistici din trecut ca Iisus Hristos, Mahomed, Moise, Budha, Krishna, Lao Tse, Guru Nanak și alții. Dar ele nu ne spun cum au ajuns acești mistici la desăvârșirea lor spirituală, sau cum îi putem întâlni în fapt pentru a putea învăța de la ei. Ele insistă asupra necesității de a crede într-o scriere religioasă sau alta, dar nu ne împărtășesc metodele de a ajunge la aceleași experiențe spirituale descrise în acestea. Ele ne spun că țelul nostru este comuniunea cu Dumnezeu, dar nu reușesc să ne înzestreze cu mijloacele de a o realiza. Ele fâgăduiesc izbăvirea, dar numai pe încredere - și numai după moarte.

Riturile și ritualurile au luat locul experienței lui Dumnezeu. Ne mulțumim să mergem la temple, biserici și moschei în zilele de sărbătoare prescrise, crezând că participând la astfel de slujbe și ascultând un preot, rabin, mullah sau pandit care recită scrierile sfinte, vom dobândi mântuirea. Dar aceasta este doar o amăgire a minții.

Dacă țelul nostru este a ne uni pe noi cu Dumnezeu, cum poate fi realizat acest lucru prin ritualuri și ceremonii? Liturghiile, ritualurile, ceremoniile și locurile de închinare ne limitează doar și ne stânjenesc eforturile de a căuta în interior, pentru că înlocuiesc aceasta cu închinarea exterioară. *“Împărăția lui Dumnezeu se află în voi”* (Luca 17:21) sau, așa cum afirmă Sf. Pavel, *“Nu știți că sunteți templul lui Dumnezeu și că duhul lui Dumnezeu sălășluiește în voi?”* (2Cor. 6:16) Acestea sunt cuvinte din Evanghelie. Dar oare le înțelegem, sau le acordăm atenție? S-ar părea că nu. În fapt, templele, moscheile și bisericile stau mărturie în ce fel încercăm noi să-l limităm pe Dumnezeu la materie. Cum putem să-l limităm pe

Cel Nemărginit? Cum ar putea fi îngrădit Dumnezeu, care este omniprezent, între pereți de cărămidă și mortar sau piatră?

Sfinții arată adevărul și vorbesc despre o cale simplă către realitatea divină care se află în interiorul fiecărui om. Această cale, spun ei, este calea naturii către descoperirea de sine; ea a fost creată de Dumnezeu și a existat de când ființează omenirea. Ea nu este făcută de om. Ea nu are nimic de-aface cu riturile și cu ceremoniile, iar țelul ei final nu se mărginește la comportamentul moral sau faptele bune. Sfinții spun că Dumnezeu există și că toate religiile încearcă să ajungă la comuniunea cu El. Calea, sau știința comuniunii cu Dumnezeu este numită în mod obișnuit religie. Religie vine de la cuvântul latin *religare*, care înseamnă re-unire cu Dumnezeu. Ne putem reuni cu Dumnezeu numai dacă îl găsim în interior; calea spirituală pe care se întemeiază aceasta este aceeași pentru toți oamenii. Oricine își reamintește de Dumnezeu și realizează comuniunea interioară, poate fi considerat adevărat credincios al lui Dumnezeu, indiferent cine este el.

Dumnezeu a creat ființe omenești care doar mai târziu au devenit Creștini, Budiști, Iudei, Sikh, Musulmani și alții. Acum cinci sute de ani nu existau Sikh, nici Musulmani nu existau acum treisprezece secole, nici Creștini acum două mii de ani, nici Budiști acum două mii cinci sute de ani. Oamenii sunt oameni, la Est sau la Vest și sunt egali cu toții, întrucât în fiecare se află un suflet care este un fragment din același Creator.

Există un singur Dumnezeu, deși în mărginirea noastră îl numim cu nume diferite. De exemplu, un om poate cere pentru a-și potoli setea apă; un altul, din alte părți, poate cere aqua, sau pani, dar lor le trebuie aceeași H₂O, indiferent cu ce nume o numesc.

Pentru a-l realiza pe Dumnezeu, omul poate aparține oricărei religii. Pentru a atinge comuniunea cu Creatorul nu este necesar să-și abandoneze propria religie tradițională. Toți oamenii îl pot cunoaște pe Dumnezeu în interior, indiferent de sex, statut social sau religie.

Sfinții spun că deși Dumnezeu poate fi aflat înlăuntrul trupului, între sufletul care cunoaște și Dumnezeu se află opreliștea egoismului, de aceea sufletul nu îl poate vedea pe Dumnezeu. Amândoi trăiesc în același templu, în același trup, dar nu se văd unul pe altul și acest fapt nu poate fi schimbat prin vreun ritual sau ceremonie. Numai adevărata spiritualitate, practicarea meditației interioare, poate ridica opreliștea.

Limitele închinării noastre

Adevărata biserică, adevăratul templu, este corpul omenesc. Acesta este un adevăr simplu și totuși, poate că doar un om dintr-un milion își îndreaptă cercetarea reală a lui Dumnezeu în interior. Sf. Pavel spune: *“Căci ce înțelegere este între templul lui Dumnezeu și idoli? Căci noi suntem templu al Dumnezeului cel viu.”* (2Cor. 6:16)

Dacă ar arunca cineva o piatră în fereastra bisericii sau a templului, ne-am năpusti cu înverșunare și l-am pedepsi așa cum se cuvine unui pângăritor de biserică; dar Dumnezeu sălășluiește chiar înlăuntrul acelui om. Zilnic pângărim adevăratul templu al lui Dumnezeu, corpul omenesc, prin tot felul de gânduri, cuvinte și fapte. Îl căutăm pe Dumnezeu în universul fizic, dar nu reușim să-l recunoaștem acolo unde poate fi aflat de fapt - înlăuntrul fiecăruia din noi. Ne închipuim în mod ușuratic că misticii și sfinții vorbesc doar simbolic când spun că îl putem afla pe Creator în interior. Nu reușim să percepem sensul direct al cuvintelor lor.

Ne limităm închinarea la Dumnezeu la a-i cere unele lucruri, ca și cum ne-am târgui la piață. De obicei, binecuvântările la care sperăm din partea lui se referă la lucruri materiale sau fizice, ca sănătate, avere și relații. Dacă reușim să dobândim ceea ce dorim, ne implicăm și mai mult în creație. Acest fel de rugăciune este mai mult o afacere comercială în care căutăm să-l mituim pe Dumnezeu. Dacă El ne acordă ceea ce dorim, atunci vom da de pomană atâta sau atâta, sau vom face cutare sau cutare lucru. De fapt, toate aceste forme de rugăciune mărginite sunt doar materialism spiritual. Din punctul de vedere al adevăratei spiritualități, ele sunt inutile.

Altă formă de materialism spiritual este confuzia care se face între operele umanitare și spiritualitate. Adevărații îndrumători spirituali nu sunt implicați în schimbarea acestei lumi. Ei știu că această lume este un stadiu de școlarizare pentru suflet. La fel cum între școala elementară și universitate trebuie să existe trepte, în evoluția sufletului există de asemenea stadii intermediare prin care trebuie să trecem. Lumea aceasta este unul dintre ele.

Sufletele care se încarnează în această lume au de învățat din subiectele prezentate în această școală numită pământ. Pe parcursul timpului ființele omenеști vor fi supuse aceluiași probe. Acestea sunt teme care se prezintă sub forma unor perechi de contrarii. Vom avea de-aface mereu, din acest considerent, cu simțăminte de iubire și ură, de poftă și indiferență, lăcomie și mulțumire, mânia și iertare, boală și sănătate, viață și moarte și toate celelalte. Aceasta este dualitatea - natura lumii. Câtă vreme există zile, vor fi și nopți, câtă vreme există oameni bogați, vor fi săraci. Câtă vreme există război, va fi pace. Țelul nostru este absolvirea acestei școli, ridicându-ne deasupra perechilor de contrarii. Atunci vom ajunge în adevăratul nostru cămin spiritual.

Dacă nu știm să înotăm, cum putem salva pe cineva care se îneacă? Ar fi din partea noastră o dovadă de egoism dacă mai întâi ne-am concentra efortul pentru a învăța să înotăm? Numai atunci i-am putea ajuta pe cei care se îneacă. Este foarte ușor să critici situația în care se află lumea, dar dacă fiecare din noi ar deveni un om mai bun, aceasta ar aduce o contribuție cu mult mai pozitivă la îmbunătățirea ei decât a ne lansa în nesfârșite controverse despre ce au greșit toți ceilalți.

Dacă se edifică spitale, biserici, ospicii și școli, dacă se făptuiesc tot felul de alte fapte caritabile ca ajutorarea celor bolnavi, celor muribunzi și celor lipsiți - toate acestea sunt îndeletniciri umanitare care ne pot da cu adevărat un simțământ de împlinire. Din păcate în mod greșit umanitarismul este considerat ca fiind spiritualitate. Aceste activități, prin ele însele, nu pot duce la Dumnezeu. Fără a pătrunde în mod conștient în interiorul nostru și a ne înălța conștiința, având comuniune cu Dumnezeu și deveni asemenea Lui, toate eforturile exterioare - oricât de elevate - nu vor fi de nici un folos.

Diferitele religii ne îndeamnă să facem fapte caritabile, să ne rugăm și să ducem o viață morală și acestea sunt considerate alfa și omega religiei. Deși aceste activități sunt foarte pozitive, ele nu sunt suficiente, pentru că nu ne pot duce mai departe de cerurile inferioare ale regiunilor spirituale. Odată ce meritele acumulate pentru asemenea comportament se sfârșesc, sufletul trebuie să se întoarcă în acest plan de conștiință și să înceapă din nou totul, pentru că cerurile în care ajungem ca răsplată pentru faptele noastre bune se află toate în cuprinsul domeniului minții. Referindu-se la această diversitate a planurilor spirituale a spus Iisus: *“În Casa Tatălui meu sunt multe locașuri.”* (Ioan 4:2)

Comunicarea noastră cu Dumnezeu este mărginită atunci când ne rugăm Lui cu rugăciunile rituale. Dacă credem că Dumnezeu are puterea de a ne îndeplini dorințele, El are cu siguranță de asemenea puterea de a ști ce anume ne trebuie. Propria noastră lipsă de credință este cea care ne îndeamnă să-i cerșim Lui, ca și cum El nu ar ști ce nevoi avem. Când folosim anumite rugăciuni prestabilite, oare nu ne stânjenim pe noi înșine în exprimarea liberă a iubirii noastre? Când ne adresăm celor pe care îi iubim avem nevoie de cuvinte prestabilite? Este Dumnezeu atât de tare de ureche încât trebuie să-i repetăm rugăciunile mereu? Îl slăvim de frică pentru ceea ce ne poate face? Sau îl slăvim din interesul de a dobândi ceea ce dorim? În amândouă cazurile, rugăciunea motivată de frică sau de interes este foarte mărginită. Trebuie să-l slăvim pe Dumnezeu din iubire. Rabia Basri, o femeie sfântă din Persia, spunea: *“Doresc să pot îneca porțile iadului pentru ca nimeni să nu ți se închine Ție de frică și aș vrea să dau foc porților raiului, pentru ca nimeni să nu ți se închine Ție pentru fângăduința raiului. Atunci ți se vor închina cu toții din iubire doar.”*

Să răzbatem dincolo de limitele noastre în iubire

Iubirea însăși este cea care dizolvă toate hotarele și limitările pe care noi le impunem vieții. Iubirea este cea mai mare forță din creație. Fără iubire, viața este stearpă și fără valoare. Un palat îi va apare celui lipsit de iubire la fel de mohorât ca un mormânt; o colibă mizeră și dărăpănată este frumoasă atunci când este luminată de lumina iubirii. Iubirea este cea mai prețioasă din toate comorile. Fără ea nu există nimic, cu ea este totul. În «Filozofia Maeștrilor Spirituali», Maharaj Sawan Singh spune:

“Înainte creației acestei lumi, Dumnezeu era asemenea unui vast ocean de Atot-Conștiință. El era în

întregime iubire, întrutotul beatitudine și sieși îndestul. Dumnezeu era totul în sine însuși și se afla într-o stare de fericită seninătate, iar forma sa esențială era iubire. Nu iubire pentru o altă făptură, pentru că nu exista nici una. Era pentru Sine însuși. Era parte integrantă din El și nu depindea de nimic altceva pentru aceasta. Aceasta este starea de nedescris a iubirii.”

Iubire este un alt nume pentru spiritul lui Dumnezeu. Spiritul lui Dumnezeu este ceea ce susține universul în echilibru și armonie. Aceasta este cauza pentru care considerabilele forțe care acționează în univers nu sînt în conflict una cu alta, ci ele coexistă în echilibru desăvârșit. Ajungând în contact cu spiritul lui Dumnezeu ne vom bucura de asemenea, de armonia desăvârșită. Aceeași forță care susține întreaga creație susține în permanență și propria noastră viață și se îngrijește de ea. Forța aceea este iubirea. Forța iubirii este puterea pozitivă a creației și include inteligență, bucurie și echilibru. Sfinții și misticii vin pentru a ne aduce în contact cu acest spirit al lui Dumnezeu, încât să putem răzbate dincolo de limitele pe care le-am impus iubirii și să trăim în această iubire în echilibru și în bucurie.

15.

EI CAMINO REAL - CALEA IMPARATEASCA

În cartea sa « Cu un Mare Maestru în India », dr. Julian Johnson scrie cu privire la calea sfinților: ...”*Calea aceasta nu este o teorie. Nu este un sistem de credințe și dogme. Nu este nici măcar o religie, deși include toate valorile religiei. Este un drum adevărat, o cale reală care trebuie parcursă, care fără îndoială pretinde unele pregătiri și un antrenament în vederea parcurgerii ei. De fapt, cuvântul “cale” nu este cu totul potrivit. Un cuvânt mai adecvat ar fi Camino Real - sau Calea Regală. Ea le aparține Maeștrilor Regali și ea îl conduce pe călător de pe pământ până sus, împărăție după împărăție, din regiune în regiune, fiecare din ele mai minunată decât precedenta, într-o serie ascendentă, până când călătorul atinge destinația sa finală, la picioarele Dumnezeului Suprem al tuturor religiilor. Este literalmente o ascensiune, un drum spre înalt pe care sfinții îl străbat împreună cu discipolii lor, care trece prin vaste și numeroase regiuni, oprind la diferite stații pe parcurs.*”

“Parcursul este într-adevăr o succesiune de triumfuri, căci toți discipolii sfinților sunt împuterniciți să stăpânească fiecare regiune în care ajung, să-i absoarbă cunoașterea și puterile și să-i devină cetățean. Sfântul, este marele conducător care conduce sufletul din biruință în biruință. Este un parcurs lung și anevoios, dar sfântul a fost

aici de multe ori și este stăpân peste toate acestea. De aceea, călătoria spirituală este o lungă succesiune de biruințe, până în momentul când călătorul își atinge marea destinație. ”

Învățăturile sfinților sunt o știință pe care este necesar să o experimentăm în laboratorul propriului nostru sine și să-i acordăm timp pentru a verifica rezultatele ei pentru noi înșine. Este esențial să experimentăm chiar în interiorul nostru. Pentru a experimenta în interiorul nostru este important să ne facem ordine în laborator, să punem ordine în viața noastră, să ne evidențiem prioritățile și să acționăm în conformitate cu ele. Trebuie ca acțiunile noastre să reflecte aspirațiile noastre.

A urma o cale spirituală

Ce așteptăm, de fapt, de la viață? Care este scopul acțiunilor pe care le săvârșim? Încotro duce drumul pe care am optat să mergem? Ne îndreptăm într-adevăr într-o direcție, sau drumul ne conduce în cerc? Suntem satisfăcuți de viața noastră?

Dacă nu suntem mulțumiți de răspunsurile noastre la aceste întrebări, am dori poate să căutăm o cale care să aibe un sens, o cale de a putea trăi în lume și în același timp să dezvoltăm tot ceea ce este mai valoros în noi.

Dacă suntem hotărâți să ne dezvoltăm viața la întregul ei potențial trebuie să ne aprofundăm spiritualitatea. Cum putem proceda? Care sunt demersurile practice care duc la aprofundarea spiritualității noastre? Mai întâi începem prin a cerceta învățăturile spirituale și prin a ne alege cu grijătovărășiile. O bună companie și un efort îndeplinit cu onestitate ne vor îndrepta în direcția către Dumnezeu. Acesta este considerentul din care orice sfânt le împărtășește discipolilor săi importanța unei bune tovarășii. Este propriu naturii omenești să devină asemenea celor pe care îi iubim. Suntem cu toții

influențați de compania în care ne aflăm constant. Aflându-ne împreună cu oameni lacomi și plini de patimi suntem cuprinși de porniri asemănătoare, în timp ce aflați în tovărășia unor oameni cu înclinații spirituale, devenim de asemenea interesați de spiritualitate. Alături de oameni cu preocupări lumești vom fi îndemnați, mai probabil, să comitem fapte reprobabile; în timp ce în preajma celor cu înclinații spirituale este mai probabil să devenim blânzi și curați.

Ne putem ajuta de asemenea pe noi înșine citind cărți spirituale sau participând la întâlnirile unde sunt expuse învățăturile sfinților. Trebuie să investigăm în continuare, să analizăm mai multe căi pentru a ne convinge care este cea mai potrivită pentru noi, pentru care din ele simțim mai multă afinitate.

Este important să întreprindem o cercetare aprofundată pentru a descoperi care este cea mai bună cale pentru noi. Dacă pentru un lucru obișnuit cum este cumpărarea unei cămăși cercetăm atâtea înainte de a alege una, cu cât mai multă atenție necesită luarea unei hotărâri atât de însemnate!

Există multe căi și diferiți îndrumători. Fiecare îndeplinește un anumit scop. Dacă sunteți în căutarea unei căi de îmbunătățire a situației dv. financiare, sau a obținerii unei energii sporite, sau a îmbunătățirii vieții sexuale, sau a liniștirii minții, sau a sporirii relațiilor, a deveni mai sănătos sau a lua hotărâri mai bune în afaceri - există mulți învățători care vă pot îndruma pe aceste căi, fără a trebui să vă supuneți unor austerități sau să vă asumați obligații, așa cum pretind învățăturile sfinților. Calea sfinților este menită exclusiv realizării sinelui și în final, realizării lui Dumnezeu.

Dacă în urma unei analize atente, decideți că pentru dv. adevărata cale este aceea a învățăturilor sfinților, atunci trebuie să încercați timp de un an să nu folosiți droguri sau

alcool, să aveți o dietă vegetariană și să duceți o viață cinstită și morală, pentru a vă da seama dacă veți putea urma această cale tot restul vieții.

Calea aceasta nu este un hobby, un club, o religie sau o sectă. Ea nu are nici un angajament față de o anumită grupare; nu presupune nici o obligație bănească; nu există nici o dogmă, ritual, ceremonie; nici preoți, nici clădiri sacre, nici sculpturi sfinte, nici meditație în grup - și nu se cere credință oarbă. Oricine poate aparține oricărei religii și să urmeze în același timp învățăturile sfinților.

Această cale a spiritualității implică o relație personală între discipol și îndrumătorul său spiritual. Ea impune doar auto-disciplina de a respecta dieta vegetariană, abținerea de la droguri și alcool, o viață morală și a medita două ore și jumătate în fiecare zi.

Aceasta este o cale pentru oameni sobri, pentru oameni maturi. Oricine, la împlinirea vârstei de douăzeci și cinci de ani, poate solicita inițierea pe această cale a spiritualității. La această vârstă omul este mai puțin influențabil. El a văzut lumea suficient pentru a-și da seama ce are ea de oferit și este suficient de matur pentru a hotărî dacă va fi în măsură să adopte această cale ca mod de viață.

Echilibrul desăvârșit - ușurința de a trăi

Avem o răspundere față de noi înșine. Trebuie să ne îngrijim de noi. Nimeni altcineva nu va străbate pentru noi calea noastră. Trebuie să o parcurgem noi înșine. Îndrumătorul spiritual ne va ajuta, dar noi va trebui să contribuim cu efortul nostru. Ne putem bizui pe cei cinci piloni ai spiritualității pentru a ne asigura o bază solidă, pe care să ne edificăm viața spirituală. Atunci când luăm hotărârea de a deveni ființe omenești mai bune, chiar în acel moment am început să ne

dezvoltăm natura spirituală și împreună cu ea, tot ceea ce este mai bun în noi. Pentru a ne dezvolta, trebuie să începem mai întâi prin a introduce valorile spiritualității în lumea noastră materială. Trebuie să depășim orizontul îngust la care ne-am limitat pe noi înșine și să ne lărgim orizontul de acțiune și înțelegere.

Dezvoltând pacea minții și stabilitatea ei, bazându-ne pe cei cinci piloni ai spiritualității, ne vom bucura de existența lipsită de crispări, stabilă și fericită care va urma. Cultivându-ne natura spirituală și bucurându-ne de ea, mintea noastră va căuta să mențină această nouă și mult mai fericită modalitate de a exista și va avea convingerea și hotărârea de a obține cât mai des fericirea pe care a încercat-o. Cu cât precumpănește natura noastră spirituală, cu atât devenim mai liberi și mai mulțumiți.

Când începem să pășim pe calea spirituală, tendințele inferioare ale minții sunt treptat anihilate. Străbătând calea cu convingere, atitudinea noastră în fața vieții se va schimba și vom deveni puternici din punct de vedere spiritual. Tendințele de ascensiune ale minții vor fi atunci libere să dea la iveală tot ceea ce este mai bun în noi.

Atunci când ne-am stabilit cu certitudine pe calea sfinților începem să acționăm ponderat și senin, în timp ce în interior ne bucurăm de cea mai minunată pace, fericire și bucurie de a exista. Atunci, cunoașterea de sine și cunoașterea lui Dumnezeu devin posibilități reale.

